

TRĂIASCĂ CEL DE-AL IV-LEA CONGRES AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ALBINA

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

Nr. 916

Anul 67 — Seria II

Joi

15 iulie 1965

12 pagini — 25 bani

ÎN PRAGUL MARELUI EVENTIMENT

Ne mai despart numai câteva zile de marele eveniment așteptat și întâmpinat cu atita însuflețire de întregul nostru popor: desfășurarea lucrărilor celui de-al IV-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român. Cu nețărmurită dragoste privesc oamenii muncii de la orașe și sate, acum mai mult ca oricând, spre capitala țării, acolo unde conducătorii Partidului se întrunesc pentru a lua hotărâri de istorică însemnătate în viața Patriei noastre. Alături de cei mai aleși fii ai clasei muncitoare și ai partidului ei, delegați sau oaspeți la Congres, sint prezenți cu inimile lor, cu conștiințele și voințele lor, milioanele de cetățeni din orașele și satele țării. Ei au participat la discutarea proiectelor de Directive, și-au rostit punctul de vedere în problemele asupra cărora urmează în aceste zile să se ia hotărârile definitive, și-au exprimat adeziunea mărețului program elalorat de către Partid și și-au consfințit angajamentul de a nu precupeți nici un efort pentru ducerea la îndeplinire a sarcinilor de înaltă cinste și răspundere cetățenească, înscrise în planurile de dezvoltare a economiei naționale pe următorul cincinal — și de valorificare a surselor energetice și electrificare a țării între anii 1966—1975.

Ca niște buni gospodari, pricepuți și chibzuți, conducătorii noștri au pregătit îndelung, amănunțit, pe temeiul cunoașterii adâncite a realității, fiecare prevedere a Directivelor. Nu mă gândesc numai la cifre și termene, ci și la încrederea în forțele creatoare ale maselor, în devotamentul și atașamentul milioanele de oameni la cauza minunată a transformărilor revoluționare pe care le trăim. Pretutindeni, de la un capăt la celălalt al țării, poporul e pregătit să-și arate și pe mai departe rîvna și destoinicia, să-și dovedească maturitatea, confirmînd zi de zi prin noile succese în muncă, prin noile trepte atinse și urcate, că este vrednic de numele pe care în curînd îl va dobîndi patria noastră: Republica Socialistă România.

Am cunoscut în ultimele săptămîni emoții deosebite în care se împletesc bucuria și mîndria, pentru cei mai bătrîni dintre noi și în-duioșarea: vise care ne păreau cîndva realizabile poate doar peste generații, s-au transformat în fapte, s-au concretizat în realizări grandioase care cheazăuiesc noi victorii, noi înfăptuiri — putem astăzi vorbi ca de un ideal accesibil de țelul suprem al Partidului și al maseilor largi: trecerea noastră în comunism.

Nu este vorba de schimbarea unor denumiri, ci de profunde schimbări care determină și justifică noile nume pe care le vor purta în viitor Partidul și Patria noastră. Ele consemnează și statornicesc triumful deplin al construirii socialismului în țara noastră, sub conducerea înțeleaptă și încercată a comuniștilor. Statutul Partidului și Constituția, planurile de dezvoltare a țării se îmbină într-un tot armonios, constituie un adevărat imn de slavă, pe mai multe glasuri, închinat Muncii noastre, a unor oameni liberi și stăpîni pe soarta lor.

Despre această soartă a noastră și a copiilor noștri se va vorbi de la tribuna Congresului, configurîndu-se imaginea țării de mîine. O uriașă, deși vizibilă numai cu ochii minții,

În secția cazangerie, atelierul cisterne al Uzinelor „23 August” din Capitală

hartă a Patriei va străjui lucrările acestor zile atât de însemnate. Noi orașe, noi centre muncitorești, noi obiective industriale date în funcțiune, noi școli de toate gradele, noi instituții de cultură, noi unități de ocrotirea sănătății vor răsări pe această hartă și apoi pe aceea aieva, din hotar pînă în hotar. Socialismul șterge treptat deosebirile dintre munca manuală și cea intelectuală, dintre oraș și sat. Nu niște puteri supranaturale care îi poartă pe eroii basmelor noastre „peste șapte leghe” și îi fac să crească „într-o zi cît alții într-un an”, ci forțele noastre proprii, energiile descătuse și îndrumate de Partid, au dus la pașii noștri hotărîți și avințați, tot mai departe de înapoierea trecutului, de asupririle și umilințele de pe vremuri, au făcut cu puțință această creștere „în două decenii cît în multe veacuri” — care îi umple de uimire și de admirație pe cei ce ne vizitează țara, și îi fac să vorbească despre „miracolul românesc”.

Strîns uniți în jurul Partidului, muncitorii, țărani, cîrturarii, întregul popor, își reinnoiesc în aceste zile sărbătorești legămîntul să traducă în viață — e doar vorba și de propria lor viață! — hotărârile care ne vor călăuzi în anii ce urmează, pe luminosul drum deschis înaintea noastră.

MARCEL BRESLAȘU

PORTRET

Și omul trecea liniștit pe stradă,
parcă izvorit din baladă,
parcă urcînd o nouă baricadă.

Trecea liniștit, dar ideile lui
se auzeau ca o melodie bogată,
pe care-o tot spui
fără s-o slirșești niciodată.

În mîinile lui puternice, mari
cum sint mîinile celor stegari
erau de muncitori
și erau de plugari.

Și omul trecea liniștit dar măreț —
orașul, prin el, cîștiga frumuseți
și victoria aurite peceji.

Era cunoscut fiecui,
și-un carnet roșu purta
în dreptul inimii lui.

AL. ANDRIȚOIU

INSEMNĂRI DIN BUCINIȘU

DESPRE O NOUĂ DIMENSIUNE A TIMPULUI

- Negru pe alb
- Se caută un batozar
- Ne-or fi întrecut dobrogenii?
- Paznicul de noapte
- Un magazin universal și încă ceva...

Se știe că există o coordonată a timpului care ne măsoară veșnic existența. Se mai știe că ea are o dimensiune convențională. Fiindcă de atâtea ori oamenii au modificat-o. Am cunoscut un sat care a fost despărțit odată de toată lumea. El e locuit de olteni. Cei mai olteni dintre olteni, cei din ținutul Caracalului. Azi, după 20 de ani de la ieșirea din anonimat, ei tot mai spun: „Știi matală cum era la noi înainte? Nu ajungea nici pasărea”.

Numele satului a rămas cel de atunci, Bucinișu. Dar fața lui și viața oamenilor nu mai sînt de recunoscut. Le-au schimbat din temelii, într-un an cit în zece altădată, construind astfel la ei acolo o nouă dimensiune a timpului.

*

Azi a fost prima zi de recoltat. Dar mai înainte de asta au luat din holdă 1 000 de boabe, le-au numărat și au făcut o primă evaluare. Nerăbdători? Da. Numai ei știu cum le-a fost așteptarea. Anul acesta au intrat cu secerile. I-a copleșit recolta. Iși dădeau unii pe lan cu presupusul cam ce sunet are griul copt. Dar vorba-i cum arată el? Acum are mișcări mai lente, mai profunde. Parcă face temneli la picioarele omului implorindu-l să-l ușureze de povara din creștet. Bucinișu ca unitate agricolă socialistă, e în vîrstă de 15 ani, dar unul dintre marile daruri de care a avut parte pînă acum este acesta: 3 tone de griu de la fiecare hectar. Dar tot ei l-au pregătit. Președintele e tot timpul pe cîmp. Cînd revine la sediu să semneze o hîrtie stă cu mincărici la țalpi. Nu știe cum să fugă înapoi.

— Nu pentru control — mă asigură. Știu oamenii prea bine ce au de făcut. Dar nicăieri nu-i mai frumos ca acolo.

I-a pirjolit soarele pe brațe și pe chip. Cînd rid, și rid des acum, le strălucesc dinții ca mărgăritarele. Cînd string dinții în cîrstăși se uită în jur și aduna spicele rătăcite. Mîine vin și copiii de la școală dar nu știu ce-or să mai adune.

Există o evidență scrisă „negru pe alb” în documente, din care se înțelege că în Bucinișu timpul a început să meargă altfel. În cinci ani, cit au trecut de la cel de-al III-lea Congres al Partidului, nefăcînd altceva decît să urmeze îndemnul Congresului, și-au înmulțit averea obștească de șapte ori, au adus producția de griu de la 900 la 3 000 kg, ziua de muncă de la 14 la 30 de lei. Și asta fără dări înapoi și reveniri, ci continuu și progresiv. Dărilor de seamă consfințesc faptul acesta. Pe măsă sub ochi ne stă planul de producție din anul trecut. Și-n plan vedem prevăzută la griu o producție de 1 580 kg. Acum însă lucrurile au ieșit altfel. Acționează în munca pămîntului niște factori naturali și alții care depind exclusiv de oameni. Marin Diaconu, președintele, ne asigură că producția de acum nu-i un dar al naturii. Au aclimatizat un soi de mare productivitate, i-au dat un pat germinativ

bun, au pus pentru prima dată la griu îngrășăminte. Știința agrotehnică i-a făcut mai pricepuți și mai siguri. Cu toate acestea o anumită prudență dobîndită în lupta cu natura i-a îndemnat să nu se avînte. Și faptul îl surprindem cum am spus în planul de producție. Acum constatăm că nu numai în cîmp, dar și în sectorul zootehnic prevederile lor au rămas cu mult în urmă. Și mai constatăm și cite rezerve ascunse au.

Creșterea producției de lapte în acest an are cauze binecunoscute: pășunatul, suplimentele la întoarcerea la staul, îngrijitorii cu vechime și experiență și altele. Așa că șeptelul s-a înmulțit. Dar tot aici apare și prima breșă a planului de producție. În baza furajeră nu-s suprafețe suficiente pentru finuri. E o scăpare pe care o corectează acum grăbiți pregătind grosiere cu melasă, cultivînd de două ori aceeași suprafață, stringînd cu colectoare pure la combine pînă și pleava.

Chiar alergînd combinele nu pot răzbi o astfel de recoltă în timpul pe care-l îngăduie campania. Au cerut o batoză la S.M.T. și cînd s-au gîndit să numească un batozar au văzut cit de complicată e treaba. Unealta e de acum depășită dar la aman se mai dovedește folositoare. Au găsit cu chiu cu vai un batozar. În căutarea lui a fost angajat și Toma Costache șeful brigăzii de tractoare. Era parcă mirat și el că din cei 19 tractoriști care conduc tractoarele și combinele acelea

complicate nici unul nu cunoaște batoza. Dar ea n-a figurat în programa școlară și asta în mod explicabil. Au redescoperit cit de neînduplecat și sigur trimite viața la muzeu vechiturile. Ideea de mecanizare s-a instalat categoric. Ion Negoijă, directorul S.M.T.-ului Zănoaga, a venit personal ple-dînd insistent pentru ca ei să renunțe o zi la o combină care trebuia deplasată în alt loc unde griul sta să cadă. Tînrul președinte se înfierbîntase dar a cedat după o judecată calmă.

— Are dreptate Negoijă. Dacă se scutură acolo griul e pagubă pentru toți. Dar cînd a plecat combina nu s-a îndurat să privească. „Ne-a intrat mecanizarea în singe, asta e”. Bucinișu are patru camioane, turism, motor la moară, motor la batoză, motor la pompele de irigare și pînă și la cuptorul de ceramică. Aratul, semănatul, prășitul, recoltatul sînt mecanizate pe întreaga suprafață. Mecanizarea le-a împrumutat ritmul ei trepidant. Așa că, dacă s-au văzut din nou cu seceră în griu, chemați de o neobișnuită abundență, li s-a părut și lor la început curios.

Tudor Ionescu, unul dintre șoferi, mă întrebă tainic:

— Cum or fi sînd cei din Dobrogea? Or fi scos mai mult decît noi? Ti spun că nu văd cum i-ar putea întrece, cu cele 3 000 la hectar cit au ei. Tace rumegîndu-și mulțumirea. Dar întrebarea asta și neliniștea lui ne amîn-

tesc din nou de vechea izolare. Cîndva nu știau ce se petrece în satul vecin. Și acum iscodesc cu gîndul la 500 km depărtare. Preocuparea șoferului Tudor, așadar, este să-i meargă mașina și să nu le-o ia alții înainte. Tudor s-a însurat aproape copilăndu, silit de părinți să nu piardă o partidă care aducea ca zestre cîteva hectare. Și pînă a intrat în cooperativa agricolă tot la pămînt i-a stat mîntea. Niță Florea, pontatorul tractoriștilor care-i cu noi, spune că și el tot asta făcea: drămula pămîntul. Și fiindcă nu se putea descurca lucra un an încheiat pe moșia unei fețe bisericești. Toamna făcea cinci grămezi pe pămînt chiar acolo în curtea sediului unde-i acum gazeta de perete. Și lua sfinția sa trei grămezi și el două.

Il întreb: „Ce s-a întîmplat în viața matală în ultimii ani, nea Niță? Sînt anii de după cel de-al III-lea Congres cînd întreg satul a devenit o singură familie”.

— Mi-am făcut casă și mi-am băgat lumină. Am 12 becuri și reșou. Am luat și un aparat de radio.

I-am văzut aparatul. E de ultimul tip: „Electronica”. Seara ascultă atent buletinele de campanie. Să nu le-o ia cumva înainte dobrogenii.

— Apare la ora cînd răsuflă din adînc pămîntul, sătul și el de zăpușeală. Umblă la briu cu un ceas deșteptător legat cu un lăncuș petrecut după git. Ceasul e tot atît de bătrîn ca el. („L-am dat la reparat să-i pună picere noi”). Cînd îl văd oamenii apărînd știu că începe veselia. Umblă cu vorbe în doi peri și le spune stîrnind cascade de rîs. E paznic de noapte la tabăra de vară.

— Chiar îți trebuie ceasul matală acolo? — e întrebă. Explică răbdător că dacă fată peste noapte o vacă se uită la ceas și spune dimineața veterinarului ca să știe cum începe alăptatul. E ochiul de Argus al taberei. Ti trezește pe rînd pe îngrijitorii care trebuie să stea lingă animale noaptea. Cînd unul nu vrea îl trage de picioare pînă se rupe din dulceata somnului. Il cheamă Florea Pirvu, dar i se spune „omul care nu doarme noaptea”.

„Eu am pus steagul colo sus pe sediu acum 15 ani — spune el. Am intrat în cooperativă în primul an și de atunci n-am părăsit-o nici o zi”. Și se uită cu subînțeles la unul din cei din jur, la Stoica Vasile. Acesta a lucrat cînd în sat, cînd pe la Caracal. Cooperativa a împărțit produse și bani buni. Dar la cei care o servesc statornic. Acum Stoica spune cu mîna pe inimă că-i o prostie să o duci așa cu sufletul în două părți.

Peste o lună este premieră la teatrul de vară. Iși merită numele. Scenă largă, cu culise pentru artiști, portal falnic la intrare, cu cabină de proiecție.

— Eu la teatrul ăsta — mărturisește Niță Florea — am dat 170 de lei și am mai pus și umărul. În luna mai a intrat în funcțiune magazinul universal care a venit pe lume tot așa. De acolo și-a luat Niță, și alte sute ca el, aparatele din casă și de curînd costumele de haine. Și tot așa s-au ivit, plămădite de mîna și dragostea oamenilor, școala, cîminul, drumurile noi.

Anul trecut a fost anul electrificării totale. Cooperativa agricolă din Bucinișu consumă lunar 30 000 de kilowați. Satul, încă de trei ori pe atît. Înainte o familie consuma o jumătate kg gaz lampant pe seară.

În ultimii ani cooperativa de consum a livrat cîteva sute de garnituri de mobilă, 400 aparate de radio, 35 de aragaze.

Bucinișu e o comună model. Și fiindcă într-o comună model nu pot stăruii lipsuri în gospodărire, sâtenii au mai cerut sfatului să acopere și fîntinile și dacă se poate să-l schimbe pe responsabilul bufetului care ține localul în necurătenie.

Seară de vară. În fața sediului oamenii se string și mai schimbă o vorbă pînă vin brigadierii de la sedință să le împartă sarcinile. Le citești pe chipuri o dulce oboseală. Ea a luat locul vioiciunii pe care o au totdeauna la hora de sub nucii bătrîni din parc.

Președintele ne îmbie din nou spre cîmp. Cîrstățile de griu par animale din alt tărîm, rămase să doarmă peste noapte acolo. Ne ajunge de departe un zăngănit de coarde. E Radu Ion — spune cineva — paznicul de la combine cu chitara lui. Iși trece și el de urît.

Ciudat și de necrezut ne-a părut atunci cîntecul chitarei rostogolit peste miriștea Bucinișului.

În înfîmpinarea celui de al IV-lea Congres al partidului, artiștii amatori ai casei de cultură din Turnu-Măgurele pregătesc un nou program. Moment de la o repetiție.

V. TOSO

CARNET DE SCRITOR

PIINE NOUĂ

Fierbe, cernută prin filtrele orizontului, bucuria lui iulie. Imprietinit cu griul și cu cerul, Bărăganul se frământă. Sint zilele secerișului. Combinatele, ca niște mari corăbii colindând printr-o imensă gură de amurg, întorc toile galbene ale cimpiei străjuite de gorgane și bucuria plămădită cu ploii și ninsori — albele și înfrigatele zăpezi căzute în ianuarie când scheau-nă lupii crivățului prin ripi și minunatele zăpezi pornite din sulele cetăți ale chimiei — se adună în saci.

Plutește peste întinderi miros de piine nouă, pa-ul culcat în brazdă imprăștiat adiere proaspătă, luna plutește cioplită spre crucea amiezii și-un nor ca o șindrilă ruptă își pune, pentru o clipă, pe-acea de umbră pe fața tractoristului, răscoaptă de arșiți asemenea spicelor.

Dropiile — dacă mai erau pe undeva — au fugit în necunoscut. Prin cimpie trec oameni și mașini, într-o îndirjire ritmică cu pământul, tăind drumuri amețitoare în neconținut legănătoare mare de spice. Timpul s-a încordat și parcă aerul tremură, gata să plesnească. Bătălia pentru adunarea recoltei a izbucnit năvalnic și pe acest front al piinii înainteză triumfal. Ampla deslășurare de forță din cimpiele țării, privită de aproape, din răspintile unde cumpelele fintinelor saltă neconținut sau din goana trenului ce lunecă printre sute de kilometri de holde rumenite, uimește și-și rotunjește sentimentul că, acum, în preajma celui de-al IV-lea Congres al partidului, întregul nostru popor dă la iveală un flux de energie de o intensitate de neegalat.

Vremea culesului e bucurie și muncă.

Drumurile cimpiei, largi și fără sfârșit, năpădite de ierburi, răsună înfundat sub tropotul camioane-
tor și-al cărușelor. Tropotul acesta care nu se stin-

Recoltatul grâului la tarlalele cooperativei agricole de producție din Vărăști, raionul Oltenița.

ge decit cind negura nopții cufundă satele iar fetele, așa cum spune poetul, adormite pe perna așternută peste un mănunchi de sinziene, visează c-au fugit cu plopul de la poarta casei, a pătruns adinc în trupul cimpiei. Iar cind se stinge rămîne trează veghea agronomilor și-a președinților.

Bărăganul acestor zile e un ținut de vrajă. Tainele dintr-un an se desfercă, supuse de țărănul ajuns stăpîn pe pământul care începe în pragul casei și se nămoleşte în norii depărtării. Șuterul cușitelor de combină, impletindu-se cu acela al

coaselor, într-o rotire de vint răcoroasă, a spart liniștea înțelenită dintre hotarele mărgisite de salcimi.

Uzina verii s-a destăcut și revarsă belșug. Vifor galben, de iubire și muncă, plutește sub zările cu apo de căldură.

E vremea secerișului bogat în cimpii'e țării me'e. Zile și nopți de frumuseși tulburătoare.

FĂNUȘ NEAGU

Casa nouă a cooperativului agricol Constantin Trăistaru din Tărtășești, raionul Răcari

VEȘTI DIN INIMA BĂRĂGANULUI

Pentru a răspunde cerințelor de literatură agrotehnică, în perioada campaniei de întreținere a culturilor prășitoare și de recoltare a păioaselor, bibliotecile comunale din raionul Lehliu s-au aprovizionat, prin C.L.D.C., încă de la sfârșitul primului trimestru al acestui an, cu numeroase broșuri noi. Cele mai citite au fost următoarele: „100 de întrebări și răspunsuri privind cultura cerealelor”, „Din experiența cooperativelor agricole de producție în retribuirea suplimentară a membrilor din brigăzile de cimp”, „Cultura cartofilor”.

★

La cinematografele sătești din raionul Lehliu sint prezentate actualmente jurnalele agricole nr. 3, 4, 5 și 6 despre strinsul recoltei la timp și fără pierderi în întreaga țară. De asemenea, în completare la filmele artistice, rulează următoarele documentare: „Porumbul hibrid”, „Soiuri de plante furajere”, „Specia de zahăr în hrana

vacilor”, „Alimentarea cu apă a unităților agricole”, „Organizarea teritoriului” și „Expoziția zootehnică din Cluj”.

★

Pe lângă rubrica „Sfatul agronomului”, avind ca temă recoltarea păioaselor la timp și fără pierderi, stația de radioficare a comunei Răzvani transmite periodic știri despre desfășurarea campaniei de vară. La orz, cooperativa „Unirea” din Răzvani a obținut o producție medie de 3100 kg la hectar, cu 1600 kg mai mult decit prevedea planul. Recoltarea grâului a început în prima zi a lunii iulie. Producția medie de grâu este de 3350 kg la hectar (plan 1900 kg.). Printre fruntașii recoltelor bogate din Răzvani, stația de radioficare i-a citat pe mecanizatorii Ivan Ștefan, Stoiian Nicolae și Tudor Macoveanu, și pe membrii cooperativii Baldovin Valeria, Tudor Vasile și Nițu Steliana.

C. ANATOL

ÎN URMA COMBINEI

Spre G.A.S. Studina și-au ațintit acum privirile cooperativii agricole din jur. Ea anunță o producție de 4000 kg grâu la hectar iar pe mari suprafețe 5000 kg. la ha. Combina ne călăuzeste spre holda de grâu. O recepționează, cu un suspin de ușurare, inginerul Nicolae Ologu. Grâul Bezostaiă le-a făcut darul acesta de zile mari grăbindu-i însă să-l și primească. Spicile grele stau cu vîrfurile spre pământ amenințînd să se întorcă acolo de unde au plecat.

— Cui datorai producția? Nu cumva plantei premergătoare?

— La noi aceasta conțea ca ultimul factor. S-a întimplat chiar să punem grâu după grâu și producția să fie mai mare decit acolo unde premergătoarea e știută ca favorabilă. Totul e calitatea arăturii și a semănatului. Aratul s-a făcut imediat după recoltare fiindcă arînd astfel păstrăm în sol umiditatea cu care ne-a lăsat lanul de grâu.

Trecerea combinelor ne frînge discuția. După una din ele aleargă un elev tractorist cu un sac, încercînd să-l așeze la tubul de pleavă. Se iau din timp în timp probe de pleavă controlîndu-se dacă nu-s cumva și boabe de grâu. Atunci se oprește combina și se string șuruburile. Ni se dezvăluie grija pentru economisirea fiecărui bob. Bine spunea cineva că producția se cunoaște abia cînd ajunge în hambar.

Combinetele apucă sub rabatoarea cite pușin. Cimpul le oferă o hrană prea abundentă și unii se lăcomesc.

Lui Dumitru Circiumaru i s-a înfundat mașina chiar cînd vorbeam despre asta cu inginerul agronom. A vrut să apuce mai mult dar lanul i-a dat replica. Acum stă pe loc și defundă toba în timp ce Ion Licu îl depășește încet și sigur. Licu începe recoltatul la nouă (oră pînă la care își pune mașina la punct și se zbicește și grâul), intră în lan cu jumătate din masa combinei. Licu știe că numai o producție pînă la 2000 kg. la hectar poate îngădui lucrul cu întreg frontul combinei, dar producția de acum nu. Știu și alții dar uită și primesc lecția chiar acolo.

În sfârșit ultimul examen al grâului e la bază. Sint, după cum se știe niște limite admise la umiditate și puritate (ei au predat grâul cu patru procente mai jos la umiditate și puritate și cu șapte mai sus la greutatea hectolitrică).

Produsul muncii unui an al Studinei se încadrează pe bun merit la calitatea I.

Toate cooperativele agricole de producție din jur, Grădinile, Rotunda, Studina, Vlădila, Traianu folosesc metodele Studinei. Cooperativa agricolă din Caracal, asigurînd un pat germinativ bun, a scos 3200 kg. grâu la hectar. La Grădinile surpriza e și mai mare: 3600 kg la hectar.

Aveam cu aceasta răspunsul la întrebarea: beneficiază cooperativele agricole din jur de experiența valoroasă a gospodăriei de stat?

T. VIRGIL

IN RAIONUL FOCȘANI

REALIZĂRI CARE NE OBLIGĂ

Peste câteva zile, vor începe lucrările celui de-al IV-lea Congres al Partidului nostru. Acest mare eveniment din viața poporului, constituie și pentru oamenii muncii din raionul Focșani un minunat prilej de trecere în revistă a succesorilor dobândite sub conducerea înțeleaptă a partidului. În ultimii patru ani, în raionul nostru s-au obținut realizări de seamă în toate domeniile de activitate. Pentru buna desfășurare a procesului de învățămînt, bunăoară, s-au construit, din fondurile acordate de stat și completate cu contribuția bănească voluntară a cetățenilor, numeroase școli, totalizînd 229 săli de clasă, dotate cu mobilier modern, cu laboratoare. În cursul acestui an, se vor mai da în folosință noi localuri de școală, cu 44 săli de clasă, în comunele Spulber, Reghin, Gugești-sat, Bordeieasca, Vulturul și altele. O dată cu dezvoltarea bazei materiale a învățămîntului a crescut și numărul elevilor, ajungînd în acest an la peste 25 000.

Cele peste 1 200 cadre didactice din raion, în afară de munca de îndrumare și educare a copiilor, desfășoară și o bogată activitate culturală, contribuind la dezvoltarea conștiinței socialiste a oamenilor, la răspîndirea cunoștințelor științifice, a metodelor înaintate de muncă. Merită subliniat entuziasmul cu care activiștii culturali au întîmpinat cel de-al IV-lea Congres al Partidului. În perioada premergătoare acestui eveniment, ei au organizat manifestări variate, cu un bogat conținut. Ciclul de conferințe România socialistă în plin avînt a fost audiat de peste 350 000 specta-

tori. De o bună apreciere s-au bucurat simpozioanele Prin satele raionului nostru în comunele Suraia, Biliiești, Tichiriș, Milcovul, Vulturul, Momente din lupta partidului oglindite în filmul românesc contemporan în Biliiești, Popești, Urechești și altele.

Călătoriile pe hartă Se schimbă fața țării prezentate în comunele Vulturul, Suraia, Milcovul, Tichiriș etc., au fost urmărite, de asemeni, de numeroși spectatori.

O mare dezvoltare cunoaște în acești ani și activitatea cultural-artistică. În prezent, în raion activează 59 de echipe de teatru, 45 formații de cor și 57 de dansuri, 46 brigăzi artistice, 4 tarafuri, o formație de fluierași și una de buciumași și 4 orchestre de copii.

În cinstea celui de-al IV-lea Congres al Partidului, formațiile artistice au prezentat spectacole interesante în cadrul ștafetelor culturale Slavă Partidului.

În proiectul de Directive ale Congresului al IV-lea al partidului, se arată că, în perioada următorilor cinci ani, investițiile pentru așezămintele culturale vor crește cu aproape 70 la sută, iar cheltuielile bugetare cu circa 23 la sută. Ne angajăm să răspundem acestei griji a partidului printr-o activitate culturală și mai bogată, legată tot mai mult de problemele vieții actuale și care să contribuie la îndeplinirea sarcinilor trasate de Congres.

VASILE BOURCEANU

vicepreședintele al Sfatului popular raional Focșani

Cu bucuria angajamentelor indeplinite

În vecinătatea Borcei unde Dunărea se înconvoaie pe lângă țărnuț dobrogean s-a dat zilele acestea o adevărată bătălie. Brațele harnice și inimile dirze au luat cu asalt lanurile ca șofranul. Sărbătoarea strîngerii recoltei se înfrățește cu altă sărbătoare a cărei apropiere o cinsteste prin fapte întregul popor muncitor: cel de al IV-lea Congres al Partidului.

Membrii cooperativei agricole de producție din comuna Sudiți au trăit momente de viu entuziasm în strădania lor de a da viață angajamentului luat în cinstea marelui eveniment. Preocuparea de a strînge recolta cu trei zile înainte de termenul prevăzut și de a da 500 kg grîu la hectar peste plan a făcut să se reverse pe tarlale un adevărat freamăt al muncii. În buzunar am un carnet. Îl răsfoiesc cu plăcere și nu fără emoție. Aci am trecut, scriind parcă cu

inima, rodul muncii noastre. În cifrele acestea văd parcă acum tot iureșul de ieri de pe tarla.

Este un rezultat bun cu care ne mîndrim. Ce bucurie mai mare poate fi pentru noi cooperatorii decît să adunăm aurul holdelor noastre! Din bucuria asta gustă acum din plin cei mai vrednici și pricepuți meșteri ai ogoarelor: cei din brigăzile de cîmp conduse de Gheorghe Burlacu, Dragu Prăhoveanu și Ion Bătrînu care s-au situat în fruntea întrecerii de pe tarla. Prin grija lor grîul a crescut viguros iar prin vrednicia unor combinieri ca Vasile Grozea, Șerban Dragu, Titi Ganea și Constantin Chivăran, a ajuns acum în hambare. Cu bucuria muncii și a angajamentelor împlinite întîmpinăm Congresul Partidului.

GHEORGHE PETICILĂ
președintele
C.A.P. Sudiți,
raionul Fetești

ANIMATORII INTRECEERII SOCIALISTE

Intinderile nemărginite ale Bărăganului se află în aceste zile aproape de ultima lăsare a cortinei peste cel mai mare spectacol estival: secerișul! Insuflați puternic de angajamentele luate în cinstea celui de al IV-lea Congres al Partidului, mecanizatorii de la S.M.T. Grivița conduc cu mîna sigură, prin oceanul de spice, corăbiile de argint. Bătăia ritmică a mecanismelor răzbate pînă la noi. Pulsul muncii unei zile se măsoară de fiecare combină — căci despre ele este vorba — cu peste 20 000 kg grîu.

Este un spectacol unic. Cînd reflectorul soarelui se stînge, la rampa estivală se aprind farurile tractoarelor. Se prezintă în antract epilogul spectacolului de peste zi: arăturile pentru culturile duble. În ceasurile viorii ale dimineții fără contur sau ale arșiței dogoritoare, mi de cai putere cutreeră în lung și-n lat cîmpia, într-o nesățioasă pornire de a zmulge natura rodul de preț. Există temeiul unei nestăvilite bucurii. Depășirea planului în campania agricolă de vară cu 1 000 de hantri pe stațiune a devenit un fapt împlinit. Angajamentul luat în cinstea Congresului a fost astfel transpus în faptă vie datorită străduinței unor mecanizatori ca brigadierii Isac Mogoș și Mihai Dușu, combinerii Mircea Iacob, Constantin Dumitru și Stelian Plăeșu, tractoriștii Marin Brăcaci și Ștefan Diaconu. Datorită străduinței lor și multor altora, stațiunea noastră se pregătește să încheie strînsul recoltei de păloase de pe cele 8 200 hectare cît avem în plan. Încă un fapt ca multe altele care vorbește despre dimensiunile hărniciei unui înzestrat colectiv.

LAURENȚIU BARON

inginer mecanic-șef la S.M.T. Grivița,
raionul Slobozia

Aspect de la unul din spectacolele prezentate de formația de dansuri a casei de cultură a tineretului din Iași în cinstea celui de al IV-lea Congres al partidului.

ÎN FIECARE ZI. O NOUĂ FLOARE

Cred că nu exagerez comparînd comuna noastră cu o grădină în care apare mereu o floare nouă.

O să amintesc câteva din acțiunile gospodărești mai importante îndeplinite în comună, în perioada dintre cele două Congrese ale partidului.

Realizarea cea mai evidentă, care constituie o mîndrie a tuturor locuitorilor este construcția impunătoare a căminului cultural. Acesta cuprinde o sală de spectacole cu 600 de locuri, o bibliotecă și un club.

Partidul ne-a arătat drumul spre o viață civilizată. Numeroși cetățeni, datorită condițiilor materiale create în satul cooperativizat, și-au construit case noi. Numai anul trecut s-au înălțat 44 de locuințe, făcute după pro-

iectele arhitecților și care se încadrează în planul general de sistematizare a comunei.

În anul 1964, s-au realizat 2 500 m. trotuare, iar anul acesta, deși erau planificați 1 650 m, s-au făcut numai pînă acum peste 2 000 m. Această depășire a planului se explică prin entuziasmul cu care au participat cetățenii la munca patriotică. În primele cinci luni ale acestui an, s-au efectuat 31 842 ore de muncă patriotică la lucrările de interes obștesc din comună.

Deputați ca Ion Pușcașu, președintele cooperativei agricole de producție, Traian Lazăr și alții au dat un sprijin direct, îndemnînd la acțiune nu prin vorbe ci prin exemplul lor personal.

Aș mai putea aminti încă alte

realizări, dar vreau să mă opresc asupra celor mai actuale.

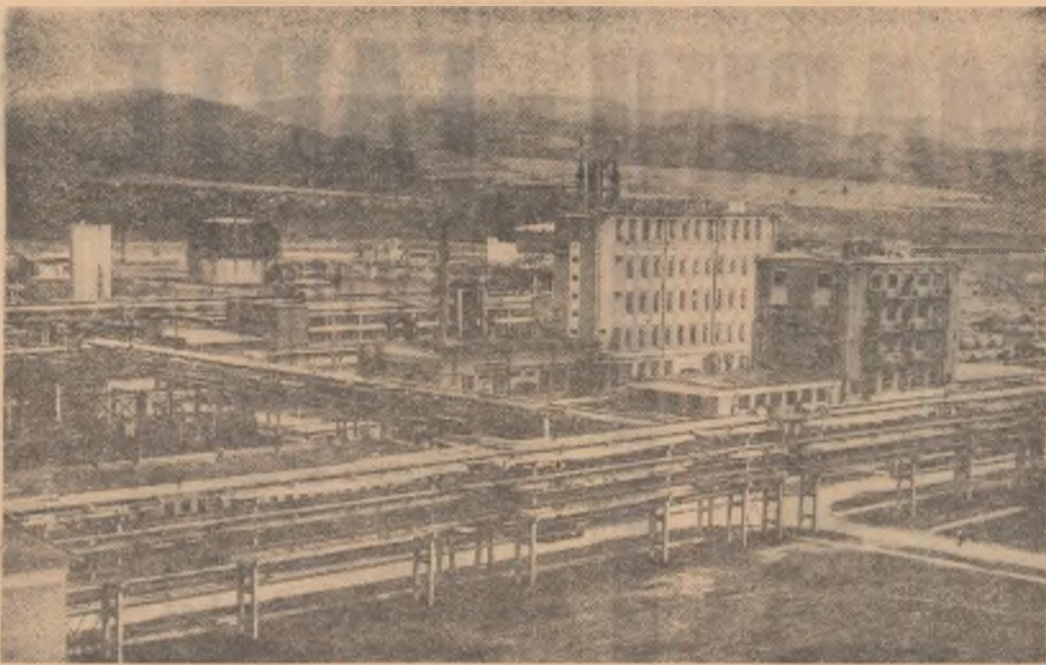
Prin contribuție voluntară și datorită unui împrumut acordat de stat, s-a clădit, în mai puțin de un an, o școală modernă cu 8 săli de clasă și laborator.

De asemenea, în cinstea Congresului care se deschide peste câteva zile a fost mărită suprafața spațiilor verzi la 15 000 m.p., s-au plantat peste 3 000 pomi fructiferi și decorativi pe marginea drumurilor, s-au făcut două terenuri sportive.

Prin aceste acțiuni a căror menire este de a înfrumuseța un punct de pe harta țării, noi ne aducem contribuția la uriașul buchet de îndepliniri pe care întregul popor îl dăruie scumpului partid întrunit la Congres.

MIRCEA ZLOTEA

președintele sfatului popular
al comunei Mihail Kogălniceanu,
regiunea Dobrogea

Combinatul chimic Borzești — vedere parțială

ITINERAR PE VALEA TROTUSULUI

Călătorind pe firul apei chiar de la izvoarele lui — munții Ciucului — vezi cum Trotușul traversează aproape în întregime acești munți, vărsându-se în Siret, în apropiere de Adjud. Bazinul Trotușului nu este mare. Totuși, el prezintă un deosebit interes pentru minunatul peisaj cît și pentru însemnatele bogății naturale ce se găsesc aici ca: petrol, cărbune, sare, lemn.

Luindu-și rămas bun de la locul natal — cătunul Făgețel — Trotușul, care pe aici îl treci lesne cu piciorul, devine, la Lunca de Sus și mai ales la Ghimeș, un riu în toată puterea cuvintului, deasupra căruia sînt silite să se arcuiască viaductele căii ferate Ciceu-Adjud. Prin pasul Ghimeș — Palanca, Trotușul deschide drum larg spre Transilvania.

Din trecătoare pînă la Comănești, riul desparte Munții Ciucului de Munții Tarcăului și pare un pădurii nu prea grăbit, fluierînd încetîșor cîntecele brazilor și fagilor întîlniți în cale. E zona forestieră a Trotușului, care adună în valea lui nu numai afluenții lichizi, ci și riuri de bușteni ce călătoresc pe albiile înguste și leagă șirul de parchete de fabricile de cherestea — de la Lunca de Mijloc pînă la Căiuți. Miile de metri cubi de bușteni reprezintă cea dintîi dintre bogățiile ce-și găsesc valorificarea în Valea Trotușului. Aici, în locul unor foste pășuni și mlaștini, a luat naștere în anii puterii populare Combinatul de industrializare a lemnului din Comănești. Mașinile, conduse de miini care au făcut saltul de la toporișcă și joagăr la butoanele comenzilor automate — dau din codrii Trotușului plăci fibro-lemnoase, placaj și, zilnic, cite 1 800 de scaune.

Încă înainte de confluența cu Asăul, Trotușul pătrunde în depresiunea Dărmănești, care prezintă un deosebit interes economic rezultînd din bogățiile sale de cărbuni, petrol și lemn. Aceasta se desfășoară nu numai de-a lungul văii Trotușului, ci și în lungul Văii Urmeniş, pînă la Moinești. Industria petroliferă a meleagurilor moldovene, a cunoscut o dezvoltare rapidă și continuă. Astăzi, dacă mergi prin schelele de la Modîrzău și Zemeș, prin peisajul sălbatic al unor păduri cățărare pe rîpi abrupte, întîlnești așezări petroliere, cu aspect urban, asemănătoare celor de pe Valea Prahovei. Fîcînd un mic popos în Valea Moinești — aici sînt cele tirguri moldovene cu dughene mici și cîteva retorte hîrbuite numite „gazării”, rămi impresionat. Alături de orașul vechi s-a înălțat orașul nou cu două policlinici, un staționar pentru copii și mii de apartamente pentru muncitorii. Tot la Moinești, funcționează una din primele instalații de automatizare a extracției petrolului.

Lucăcești era un sat înconjurat de dealuri răzlețe, aproape necunoscut. Dar Lucăceștiul s-a transformat, în numai cîțiva ani, într-un adevărat orașel în care poți lua contact la tot pasul cu urmările innoitoare și transformatoare ale construirii socialismului pe care, de altfel, le întîlnești în toate centrele petroliere din această nouă vale a Prahovei.

Mergînd mai departe, pe frumoasa și bogata Vale a Trotușului, te întîlni, la poalele Muntelui Măgura, bătrînul tîrg moldovean — Tg. Ocna, cunoscut ca important centru pentru exploatarea sării, cît și pentru izvoarele sale de ape carbogazoase. Vizitînd mina „Moldova Nouă” ai impresia că te afli într-un palat de o geometrie perfectă. În ultima vreme Salina de la Tirgu-Ocna și-a dublat producția și duce de atîția ani faima orașului moldovean.

Părăsînd palatele de sare de la Tirgu-Ocna, călătorul ajunge pe o șosea asfaltată la „perla Văii Trotușului”, cum e denumită vestita stațiune balneoclimaterică Slănic-Moldova. Aici jetul de apă este trimis la cîteva sute de metri în masivul de sare, spre a o aduce apoi la suprafață și a veni în ajutorul a mii de oameni ai muncii din țara noastră. Astăzi, în această renumită stațiune, pe aleile împodobite cu flori gingașe, întîlnești tot mai mulți oameni ai muncii veniți aici pentru a se bucura de binefacerile tămăduitoare ale apelor minerale.

Nu departe de Tirgu-Ocna, toate drumurile duc spre ceea ce poate fi numit Hunedoara petrochimică românească: Complexul Gheorghe Gheorghiu-Dej — Borzești. În această parte a Moldovei, s-a înălțat în numai un deceniu și jumătate o cetate complexă a chimiei românești — la nivelul celor mai mari realizări în acest domeniu pe plan mondial. Acest complex, care înscrie una dintre cele mai reprezentative pagini ale industrializării socialiste înfăptuite sub conducerea partidului este, într-un fel, o „ilustrare” a legii conservării materiei. Aici nimic nu se pierde. Reziduurile de rafinare trec spre retortele și instalațiile combinatului pentru cauciuc sintetic. Primele tone de cauciuc au fost produse în primăvara lui 1963, iar primele tone de polistiren au fost produse în iarna lui 1964. Producția anuală de cauciuc sintetic a combinatului este egală cu cantitatea necesară confecționării anvelopelor pentru roțile a 425 000 tractoare. Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej și Borzeștiul erau, în trecut, două sătulețe cu o viață monotonă ce era perturbată numai de tîrgul săptămînal. Situat pe malul Trotușului, orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej — vechea așezare de răzeși — este astăzi un adevărat Oraș al florilor. A înflorit brusc, așa cum primăvara se acoperă pomii cu albul petalelor. Locul vechilor colibe l-au luat blocurile luminoase care și-au săltat lujerele elegante la nivelul a nouă etaje. Orașul a ajuns, într-un singur deceniu, un centru cu 45 000 de locuitori — un oraș cu totul nou, tot atît de nou în urbanistica țării cum sînt polistirenul și policlorura de vinil în petrochimia românească. Pentru rezultatele obținute în 1964, orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej a obținut premiul I pe țară în întrecerea patriotică. De același renume, în industria țării noastre se bucură și orașul Borzești. Produsele combinatului chimic de aici au și trecut hotarele țării. Ele sînt astăzi exportate în 22 de țări ale lumii.

Realizările oamenilor muncii de pe Valea Trotușului, alături de importante succese obținute de întregul nostru popor, sub conducerea partidului, sînt o ilustrare vie a rezultatelor obținute de patria noastră în opera de industrializare socialistă, o confirmare a justeții politicii partidului. În centrele de pe Valea Trotușului, la Comănești, Dărmănești, Tg. Ocna, Gheorghe Gheorghiu-Dej sau Borzești, pretutîndeni, călătorul întîlnește pe aceste meleaguri moldovene mărturii ale vieții noi, socialiste.

MIHAELA POTÎRNICHE

SPORTUL — fenomen de masă

Cînd trecem în revistă numeroasele succese raportate de sportivii români, în țară și peste hotare, la marile Jocuri Olimpice, nu putem să nu adăugăm faptul că ele sînt o urmare firească a uriașei activități sportive de masă ce se desfășoară, zi de zi, în patria noastră.

În 1962, la competițiile de masă organizate de cluburi și asociații sportive au participat aproape 7 000 000 de oameni ai muncii, iar la întrecerile sportive de masă din anul 1964 au fost înregistrați peste 10 000 000 de participanți.

În România, cea mai populară dintre competiții este Spartachiada de vară și de iarnă a tineretului, competiție importantă de masă, care contribuie la educarea patriotică a tineretului, la dezvoltarea dragostei față de Partidul Muncitoresc Român și față de realizările minunate ale poporului nostru. Această competiție oferă un prilej, pentru organizațiile sportive și cele ale U.T.M., de a intensifica activitatea sportivă, de a antrenata și mobiliza masele largi ale tineretului și oamenilor muncii într-o activitate sportivă organizată. Cu prilejul întrecerilor din cadrul Spartachiadei, din rîndul tineretului de la orașe și sate se ridică campionii asociațiilor sportive, se decide supremația „celui mai puternic din sat” sau „din ocomună”, „celui mai iute din cooperativă” sau S.M.T. etc. Cluburile, delegații federațiilor de specialitate din București au posibilitatea să depisteze pe cei mai buni dintre cei buni, să-i angreneze într-o activitate sportivă de un nivel superior.

Un deosebit succes în activitatea sportivă de masă în anul 1964 l-a constituit organizarea și desfășurarea primei Spartachiade Republicane. Organizată în cinstea celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei, această mare și importantă competiție de masă a cuprins în întreceri peste 4 700 000 de participanți. Bilanțul succint al com-

petiției milioanei — cum o denumește tineretul — este: 1910 recorduri naționale, 54 regionale și 64 republicane doborîte, peste 27 000 noi tineri cu clasificare sportivă și peste 1 200 de noi secții afiliate la federații.

O formă deosebit de atractivă, care se bucură de mult succes, în toate culturile țării, este „duminica cultural-sportivă”. În întreaga țară în anul 1964 numărul „duminicilor cultural-sportive” a trecut de ordinul zecilor de mii.

Și „Cupa Agriculturii” e o competiție mult îndrăgită de tineretul sătesc. Învingînd prejudecăți seculare, fetele din satele noastre își schimbă bucurioase străiele lor de muncă sau de sărbătoare cu șortul participînd, alături de băieți, la frumoasele competiții organizate în cadrul „Cupei Agriculturii”. În anul 1962, la această competiție au fost înregistrați peste 1 065 000 participanți, cu 504 000 mai mult decît în 1961. În anii următori „Cupa Agriculturii” a cuprins în întreceri alte și alte sute de mii de participanți.

Aieri, din punct de vedere al activității sportive de masă mai nimic, astăzi, tineretul nostru, oamenii muncii, țărînimia cooperatistă fac sport, se bucură de binefacerile acestuia, dau țării sportivi de frunte ca Iolanda Balaș, campioană mondială absolută, ca Mihaela Penes, campioană olimpică la aruncarea suliței, ca Ion Cernea, campion mondial la lupte, ca mulți alți campioni mondiali și europeni, canoști, voleibaliști, trăgători, sportivi cu care pe drept ne mîndrim. Nu înseamnă acest lucru un salt în milenii? Salt în conștiința oamenilor? Nu înseamnă oare că sportul de masă a devenit cu adevărat un bun de preț al poporului? Desigur că da. Sportul în satele patriei noastre a devenit un fenomen de masă. Iată chezașia suflului nou la sate, iată secretul pentru care și sportul românesc a căpătat cu totul alt fel de conținut față de trecut.

V. GRĂDINARU

În plin avînt

FAPTE ÎN IMAGINI - FAPTE ÎN

Nou ansamblu de locuințe în cartierul Grozăvești din Capitală.

PARTIDULUI

De n-ar fi fost pe lume alăute,
Cavalele de nu s-ar fi născut,
Le-aș fi cioplit din ramuri mii și sute
Și cîntecele eu le-aș fi născut.

De nu erau atîtea frunze grele
Pe ramuri năvălind în luna mai,
Le-aș fi lucrat cu degetele mele
Ca să-și răsfîre doinele pe plai.

Privighetori de n-ar fi fost pe lume
Nici ciocîrlii cu cer de bărăgan,
Din lutul țării le nășteam anume
Și le-nvățam să cînte, an de an.

De n-ar fi fost nici vocea omenească
Cu tremur cald, minune-ntre minuni,
Din pieptul meu, întii, avea să crească,
În zorii-aceștia purpurii și buni.

Căci nu cunosc mai mare datorie
De comunist și om cu cuget nou,
Decît să-mi cînt întreaga bucurie
Spre slava lui, Partidului-erou.

STELIAN FILIP

Vedere panoramică a rafinăriei Teleajen, regiunea Ploiești

IMAGINI - FAPTE ÎN IMAGINI

In zi de sărbătoare pe strada principala din Novaci, regiunea Oltenia

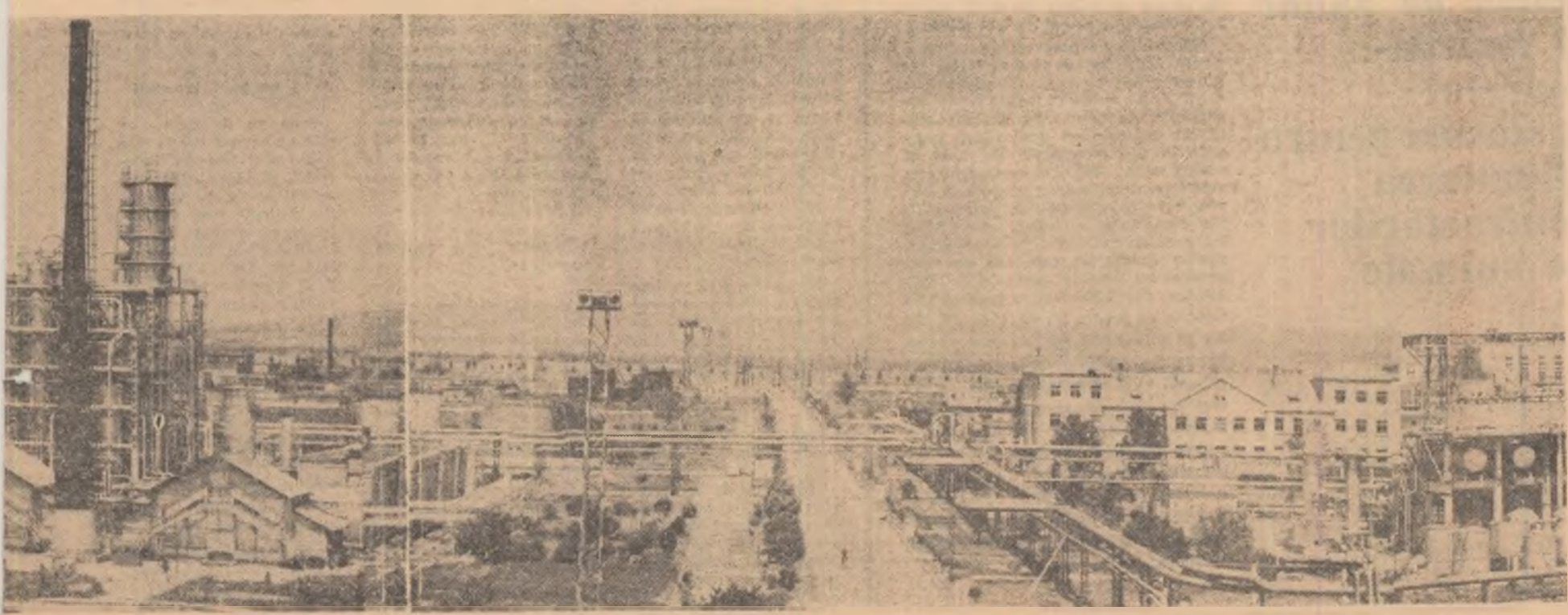
↑
Optimism tineresc, încredere în viață

■
Complexul zootehnic al G.A.S. Variaș, regiunea Banat

←
Străzi noi, case noi. Uliță din comuna Lerești, regiunea Argeș

Pe marginea proiectului de directive

Creșterea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii ca și necesitatea de a asigura industria noastră cu cantități mereu crescînde și variate de materii prime agricole, de a dezvolta, an de an, exportul de produse agricole, impun intensificarea lucrărilor de ameliorare a plantelor în scopul obținerii de soiuri și hibrizi mai productivi și de calitate mai bună. În această direcție, Institutul de cercetări pentru cereale și plante tehnice (I.C.C.P.T.) de la Fundulea a obținut în ultimii ani o serie de rezultate valoroase. Așa, de pildă, au fost creați hibrizii dubli de porumb 208 și 405, care dau producții de peste 7 000 kg la hectar, depășind cu 7—15 la sută producțiile obținute de la hibrizii dubli raionați. Hibrizii respectivi (208 și 405) au fost însămințați în acest an în gospodăriile agricole de stat și cooperativele agricole de producție pe suprafața de 1,1 milioane ha.

La griul de toamnă, menționăm liniile F. 457 și F. 495, care, în perioada 1961—1964, au dat producții cuprinse între 2 500—4 000 kg la hectar, depășind producția soiului martor A. 15 cu 8—25 la sută. Aceste linii de griu urmează să înlocuiască soiurile extensive Ponce și Nr. 301, care ocupă în prezent întinse suprafețe. Dintre creațiile mai noi de griu se remarcă și liniile F. 62-55 și F. 62-194, care produc 3 500—4 500 kg la hectar, întrecînd soiurile Bezostia 1 și Triumph cu 10—20 la sută.

Rezultate importante s-au obținut și la leguminoasele pentru boabe (mazăre și fasole). Astfel, la mazăre a fost creat soiul F. 53-54 care dă producții de 2 500-4 000 kg boabe la hectar, iar la fasole — soiurile F. 332 și F. 416, cu o producție de 1 700—2 300 kg la hectar. Sînt binecunoscute foloasele mari pe

care le aduc producătorilor agricoli și economiei naționale culturile de in, cîne-pă, floarea-soarelui, cartofi, sfeclă de zahăr. De aceea, amelioratorii și-au fixat, ca un obiectiv principal, crearea de soiuri și hibrizi noi și la aceste plante de cultură. Astfel, la floarea-soarelui, cultură cu tradiție și de mare importanță economică pentru țara noastră, a fost creat soiul F. 70 raionat în sudul țării, în locul soiului VNIIMK 8 991. Acest soi de floarea-soarelui dă producții mai mari cu 12—14 la sută decît soiul VNIIMK. El se caracterizează printr-o bună rezistență la secetă, precocitate, talie mijlocie și un conținut de ulei de 48—50 la sută. La cartof au fost create soiuri noi (Carpatin, Brașovean, Măgura, Bucur etc.) cu un potențial ridicat de producție, adaptate la condițiile din țara noastră, cu o bună rezistență la boli și mult mai constante în producție decît soiurile provenite din import, care degenerază repede datorită sensibilității lor ridicate la viroze și mană.

O realizare importantă în domeniul ameliorării plantelor în țara noastră este crearea primelor soiuri poliploide de sfeclă de zahăr ca R. Poli 1, R. Poli 3, R. Poli 5, care întrec în producție soiurile obișnuite (diploide) cu 10—15 la sută, dovedindu-se de bună calitate, rezistente la secetă și boli. De asemenea, au fost realizați primii hibrizi de sfeclă de zahăr între linii consanguinizate mult superioare față de soiurile cultivate în prezent.

Plantele de nutreț ce se cultivă în prezent în țara noastră prezintă însușiri de adaptare prețioasă, ca rezistență la ger și secetă, dar sînt slab productive. În scopul ridicării producției de furaje necesare sporirii șeptelului și a producției animale, s-au executat, în ultimii ani, lucrări de ameliorare și la

plantele de nutreț. În urma acestor lucrări au fost raionate soiul de lucernă Folia (H 652), soiul de sparceță Fecunda (ICA 6), soiul de mazărice de toamnă Floral (ICA 39) etc. Avînd un caracter intensiv, aceste soiuri răspund în mod eficient cerințelor de îmbunătățire a agrotehnicii, de îngrășare și irigare.

Proiectul de Directive ale Congresului al IV-lea al P.M.R. privind dezvoltarea economiei naționale în perioada 1966—1970 pune în fața oamenilor muncii din agricultură sarcini importante în vederea sporirii producției vegetale și animale. De asemenea, în acest proiect sînt prevăzute sarcini de mare însemnătate

și pentru oamenii de știință, privind dezvoltarea cercetării fundamentale și a celei aplicative.

Cercetătorii de la Institutul de cercetări pentru cereale și plante tehnice Fundulea își vor îndrepta atenția și își vor intensifica eforturile în anii următori spre rezolvarea unor noi probleme de ameliorare, cum ar fi, de pildă, crearea hibrizilor de griu, crearea prin consanguinizare și folosirea fenomenului de androsterilitate a hibrizilor de floarea-soarelui și sfeclă de zahăr, crearea formelor monogermine la sfeclă de zahăr, obținerea soiurilor de cartof rezistente la viroze și mană ș.a.

Loturile experimentale ale Institutului de cercetări pentru cultura cerealelor din Fundulea, văzute din avion.

Noi avantaje pentru cultivatorii de sfeclă de zahăr și floarea- soarelui și măsuri pentru stimularea contractărilor de animale

În nr. 25 din 1 iulie a.c. al Colecției de Hotărîri și dispoziții ale Consiliului de Miniștri, au fost publicate o serie de modificări și completări la unele hotărîri în vigoare, privind contractările de cereale, sfeclă de zahăr etc.

Astfel, s-a prevăzut între altele că, începînd cu recolta anului 1965, cooperativele agricole de producție pot cumpăra pentru fiecare tonă de semințe de floarea-soarelui livrată, cîte 75 kg de șroturi, la prețul de 1 065 lei/tonă. De asemenea, cooperativele agricole de producție pot cumpăra, începînd cu recolta anului 1965, pentru fiecare tonă de sfeclă de zahăr predată, cîte 6 kg melasă, la prețul de 550 lei/tonă.

Măsuri importante sînt prevăzute pentru stimularea contractărilor de carne și lapte. Așa, de pildă, se arată că membrii cooperativelor agricole de producție și crescătorii de animale cu gospodării individuale din localitățile de deal și munte care încheie contracte cu statul pentru livrarea de tineret bovin, vor putea cumpăra, prin unitățile comerțului socialist, cîte 0,700 kg porumb la prețul cu amănuntul, pentru fiecare kg greutate vie cînd predau un vițel în greutate de 150-200 kg, cîte 1,200 kg porumb pentru fiecare kg pentru un vițel de 201-300 kg și cîte 1,500 kg porumb pentru fiecare kg greutate vie în cazul livrării unui vițel avînd peste 300 kg. Se mai prevede că, crescătorii de animale cu gospodării individuale din zonele de deal și munte care contractează cu statul lapte și carne și au asigurate condițiile de cazare și furaje, vor putea obține credite, pentru cumpărarea de vaci, juninci și vițele.

Din realizările STIINTEI ROMÂNEȘTI

Izotopi radioactivi

Colectivul laboratorului de prepararea izotopilor radioactivi, de la Institutul de Fizică Atomică al Academiei R. P. Române, a pus la punct un nou procedeu de obținere a sulfului 35, de mare activitate în stare elementară sau sub formă de acid sulfuric ori de sulfat de sodiu, potasiu și amoniu pentru marcarea de substanțe organice, folosite în scopuri medicale.

De asemenea, a fost pusă în aplicare o nouă metodă de marcarea cu iod 131 a roz bengalului, folosit în medicină pentru controlul funcției hepatice.

Preparate combinate pentru animale

Specialiștii de la Institutul de Cercetări Zootehnice și din Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei au elaborat, de curînd, noi rețete de preparate combinate pentru animale. Acestea

sînt „Pormin” pentru porci și „Avimin” pentru păsări. Preparatele respective se introduc în rațiile de hrană o dată cu nutrețurile concentrate. Ele acționează ca stimulatori ai activității normale a organismului și ca substanțe fortificante, contribuind totodată la creșterea substanțială a sporului în greutate.

Vaccinuri de calitate superioară.

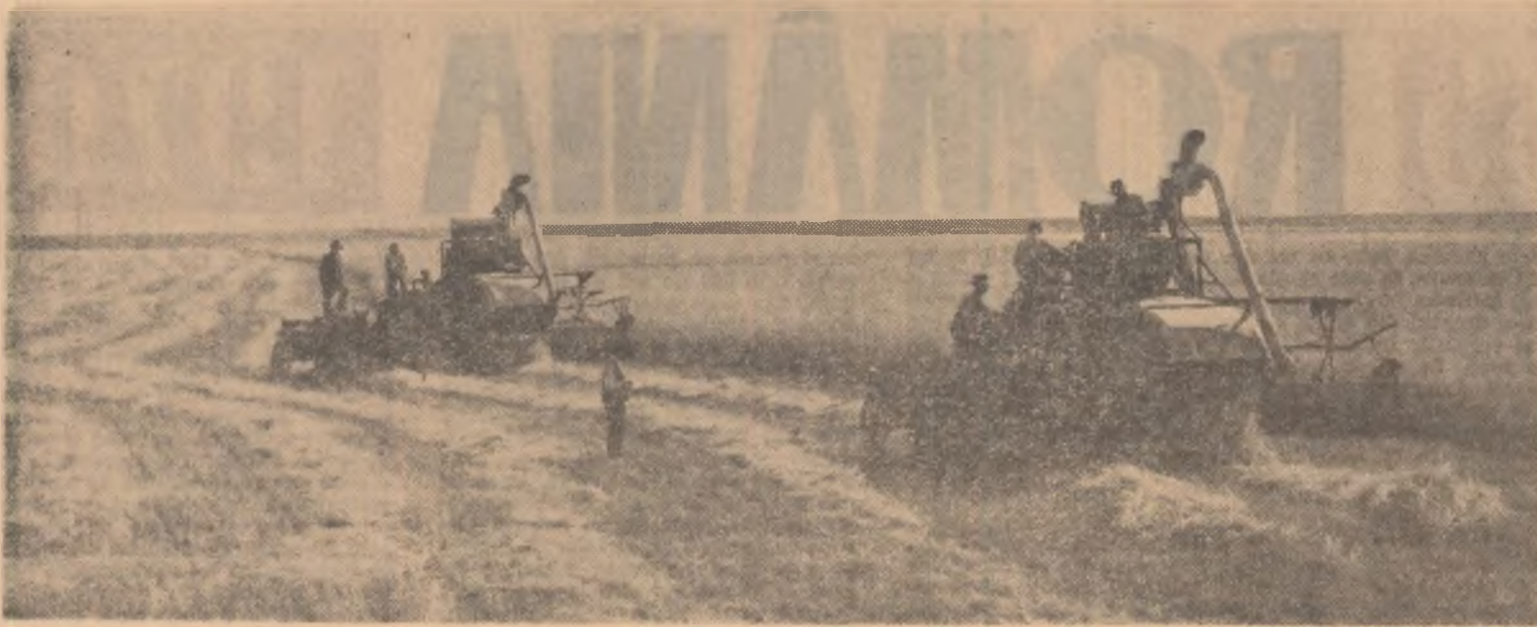
La Institutul de Cercetări Veterinare și Biopreparate „Pasteur” din București au fost produse, în ultima vreme, o serie de vaccinuri de calitate superioară cum sînt vaccinurile anticărbunos, antiruetic, antibacilic și altele.

De asemenea, a fost introdus în practică vaccinul viu atenuat contra bolii lui Anjeszky, preparat după o formulă originală, precum și vaccinurile antivariolice, a-

viale, preparate din tulpini columbare, sau cu o tulpină atenuată galinară, care au înlocuit vechiul vaccin antivariolic.

Acizi nucleici infectați

Pînă nu de mult se știa că numai celula vie poate sintetiza în interiorul ei virusurile sau acizii nucleici virotici. De curînd, însă un colectiv de medici de la Institutul de Inframicrobiologie al Academiei R. P. Române a reușit, pentru prima oară în lume, să sintetizeze în laborator, cu ajutorul unor extracte celulare, acizi nucleici infectați, care stau la baza structurii virusului. Această descoperire deschide noi căi de cercetare în domeniul biologiei și medicinei și, îndeosebi, va permite verificarea unor ipoteze recente cu privire la apariția tumorilor canceroase.

Stringerea grului la cooperativa agricolă de producție Valea Plopilor, raionul Drăgănești-Vlașca

OAMENI AI ZILELOR NOASTRE

II DĂRUIRE

În toamna lui '49, un tânăr învățător pregătea la Inand, comună de pe meleagurile Salontei, un spectacol de teatru. Era prima piesă pe care o regiza, primul său contact cu scena căminului cultural.

De la acea zi de noiembrie când actorii din Inand instruiți de Alexandru Cosma au cules primele aplauze s-au scurs mulți ani. Tânărul învățător care a urcat scena cu actorii pentru prima oară cu un deceniu și jumătate în urmă, e azi om trecut de 45 de ani și are timpurile cărunte. Dar în acest răstimp el n-a întrerupt niciodată legătura cu scena, munca cu artiștii amatori. A regizat multe piese și a instruit zeci de interpreți la Inand și Cefa, la Berechiu și la Tinca. Actorii cu care a lucrat au învățat de la Alexandru Cosma nu numai felul cum trebuie interpretat un rol. Membrii formațiilor au cunoscut în el un pasionat instructor de teatru și totodată și un bun educator. Învățător și comunist (azi profesor de limba română la școala medie din Tinca) el a considerat întotdeauna activitatea artistică și ca o școală. S-a ocupat de artiștii amatori, ca un pedagog, și dincolo de rampa scenii. A sădit în sufletul lor dragostea pentru frumos, i-a îndrumat să se cultive.

Sătenii din localitățile unde a muncit în decursul acestor ani îl stimează nu numai pentru munca depusă la catedră și ca regizor. Îl stimează și pentru creațiile proprii cu care e prezent pe scenele căminelor culturale de peste un deceniu. La Inand și la Cefa țărani au ascultat deseori monoloage scrise de el, inspirate din viața lor, din realitățile acestor comune.

N-am asistat la prezentarea niciunui monolog, dar am citit câteva dintre ele. Sunt transcrise și păstrate cu grijă de autorul lor. De la primul monolog până la ultimul, toate au o țintă precisă, un scop educativ. Ele vădesc preocuparea autorului de a stimula lucrurile bune, noul din viața satului, de a combate prin satiră, atitudinile și deprinderi înăpoeiate.

Numeroase texte de brigadă prezentate în localitățile amintite poartă, de asemenea, semnătura profesorului Alexandru Cosma. Exigent cu creația sa, el migălește cu răbdarea șlefuitorului pe versurile și dialogurile textelor până le dă „bun pentru prezentare”. Programele de brigadă scrise de el cuprind aspecte majore, variate ale vieții și multe dintre ele au avut un larg răspund în rîndurile sătenilor. De spectacolul „Las” să vadă țara ce am făcut noi toată vara prezentat mai demult la Cefa și care înfățișează lupta țăranilor pentru înflorirea și dezvoltarea cooperativei de producție, își amintesc și azi oamenii din comună. Programul **Cu brigada de tractoare pe scenă și pe ogoare** a adus pe scenă aspecte din munca tractoriștilor în campaniile agricole și a avut o mare eficiență. S-ar putea înșirui multe asemenea texte de brigadă scrise de el care au influențat în bine oamenii.

De curînd, Alexandru Cosma, împreună cu un alt profesor au pregătit montajul literar **Balada Republicii** cu care artiștii amatori din Tinca s-au prezentat la faza raională a Festivalului de teatru I. L. Caragiale.

Cît din timpul său liber a dăruit acest om pasionat elaborării textelor de brigadă! Gîndiți-vă numai la etapele de pregătire a unui asemenea program: strîngerea, împreună cu alți activiști culturali a datelor și faptelor, elaborarea artistică (versuri, texte de cîntece, dialoguri) conlucrarea cu compozitorul și coreograful din colectivul de creație etc. Exigent față de sine însuși nu numai la catedră ci și în activitatea culturală, profesorul Alexandru Cosma s-a înscris la vîrstă de peste 40 de ani la școala populară de artă, secția brigăzi artistice, pe care a absolvit-o cu doi ani în urmă. În prezent, ajutat de profesoara Tamara Varga, instruieste brigada artistică din Tinca.

Munca pe care o desfășoară cu pasiune comunistă pe tărîm cultural îi dă profesorului Alexandru Cosma o mare satisfacție: satisfacția că ceea ce face contribuie la educarea oamenilor cărora se adresează.

R. IARAI

II BRIGADIERUL

26 aprilie 1964. În ziua aceea, pe care cooperatorii din Vărăști-Oltenița n-o pot uita, s-a abătut asupra comunei o furtună cum nu s-a mai văzut — spun bătrînii — de mulți ani prin partea locului.

La sectorul culturilor forțate, producerea legumelor și zarzavaturilor timpurii fiind o specialitate a cooperativei și în același timp o bogată sursă de venituri, era — își amintesc oamenii — un adevărat prăpăd. „Ți-era teamă să te apropii de paturile calde, deasupra cărora geamurile sparte zburau vijînd în toate părțile. Cu fiecare minut se pierdeau sute de lei. Situația era dramatică. La un moment dat, spre răsăduri s-a repezit un om. Înainte ca să ne dumirim l-am văzut pe brigadierul Constantin Petrescu acoperind de zor cu rogojini, cu scînduri, răsădurile. Lucra atent, metodic, cu un aer de liniște care, sînt sigur, ar fi impresionat profund pe oricine l-ar fi privit în clipele acelea. De altfel, actul său de curaj, i-a însuflețit pe cei cîțiva cooperatori aflați de față și care

l-au urmat în lupta cu dezlănțuirea naturii. Peste cîteva ore Constantin Petrescu, din hainele cărui apa curgea șiroaie, avea minile însîngerate dar pe față îi stăruia o expresie de adîncă mulțumire. Culturi în valoare de sute de mii de lei fuseseră salvate.”

De la această întîmplare a trecut mai mult de un an de zile. Constantin Petrescu, care în anul trecut a adus cu brigada sa 1240 000 lei venituri cooperativei, este și în anul acesta frunțas pe cooperativă.

Din caracterizarea tovarășului Nicolae Drăghici, secretarul organizației P.M.R. a cooperativei agricole, am reținut următoarea frază: „Petrescu este la toate lucrările cu o zi-două înaintea celorlalți brigadieri; aceasta este una din explicațiile rezultatelor brigăzii sale, rezultate cunoscute în întreg raionul și cu care cooperativa noastră se mîndrește”.

Un om modest, măsurat la vorbă dar despre care tovarășii lui își vorbesc mult, cu considerație și cu dragoste. Acesta este comunistul Constantin Petrescu.

MARIUS POPESCU

II Un prieten al căminului cultural

Dacă la un concurs de artă amatoare participă și cîteva formații din raionul Lehliu, neapărat va fi prezent acolo un bărbat voinic, cu mers falnic. L-am văzut întîiași dată la o fază a celui de al VII-a Concurs, găzduit de casa de cultură din Oltenița. N-a lipsit nici de la recentul festival folcloric desfășurat în aer liber la Călărași. Urmărea spectacolul de pe margine, stînd tot timpul în picioare. Din cînd în cînd se ducea în spatele scenei (culisa o formau de fapt niște plopi umbroși) și discuta cu artiștii amatori.

— Cine e tovarășul acela? îl întrebai la un moment dat pe secretarul comitetului raional de cultură și artă Lehliu.

— Un entuziast al muncii culturale-artistice. Îl cheamă Ion Dohotaru și e instructor teritorial de partid la Frăsînet.

Mă uitai pe programul ansamblului muzical-coregrafic al raionului Lehliu. Din comuna Frăsînet nu figura nici o formație artistică. Îi comunicai interlocutorului meu această observație.

— Adevărat, n-avem pe nimeni de la Frăsînet, dar tovarășul Dohotaru a venit aici pentru formațiile din Dormărunt. V-am spus că e un sprijinitor pasionat al muncii culturale-artistice. Tot timpul liber și-l petrece la căminul cultural. Cu ani în urmă, la Dormărunt, nu existau decît o echipă de teatru și una de dansuri, alcătuită din 6 perechi. Cum a venit acolo tovarășul Dohotaru — că înainte de a trece la Frăsînet a fost instructor de partid la Dormărunt — cum au apărut ca din pămînt 18 perechi de dansatori și un cor de 200 de persoane. „Ca din pămînt” e un fel de a spune. S-a muncit serios. Înlocuirea vechiului director de cămin, care era comod, rutinier și bețiv a fost salutară, noul director dovedindu-se extrem de activ. S-au căutat talente, li s-a sădit în suflete dragostea pentru scenă, iar tovarășul Dohotaru nu ne-a slăbit o clipă pînă n-am trimis la Dormărunt specialiști care să-l instruiască pe coriștii și pe dansatori. Iar acum, priviți pe scenă: corul din Dormărunt susține întregul spectacol folcloric al raionului Lehliu,

dansatorii prezintă o sultă de jocuri locale. Putea tovarășul Dohotaru să nu vină să-și vadă „copiii”?

Mi s-a mai relatat că succesele sale pe tărîm cultural-artistice sînt, de fapt, mai vechi. Ele au început nu cu Dormărunt, ci cu satul Radu Vodă, comuna Lupșanu. Pînă la venirea ca instructor teritorial de partid a tovarășului Dohotaru, n-a existat acolo nici o formație artistică. Împreună cu Victor Giurăscu, directorul căminului, astăzi învățător emerit, Ion Dohotaru a pus pe picioare un cor și o echipă de dansuri. Satul nu e prea mare și de aceea corul a fost alcătuit numai din vîrstnici, iar echipa de dansuri din tineri. Ambele formații au luat premiul II pe regiune la etapa I a celui de al VII-lea Concurs.

— Dar acum, la Frăsînet? mai întrebai eu, revenind la punctul de plecare al discuției.

— Nu s-a lăsat pînă nu a văzut luînd ființă o brigadă artistică de agitație. Premiul I pe raion în cadrul celui de al VII-lea Concurs. Sînt convins însă că la viitoarele festivaluri folclorice îi vom vedea în programul raionului și pe coriștii sau dansatorii din Frăsînet.

Și secretarul comitetului adăugă rîtos:

— Doar lucrează acolo tovarășul Dohotaru!

NICOLAE CULCEA

1965 ROMÂNIA 1970

Am nimerit, zilele acestea, într-un sat din preajma Alexandriei, la un festival artistic. O dată cu seara, în sala căminului cultural, o brigadă artistică își desfășura programul intitulat Meșteștii belșugului salută Congresul. Meșteștii veniseră în sală de-a dreptul din cîmp, cu sudoarea lucind încă pe frunți, și ascultau cîntecele și versurile înflăcărte ale brigăzii cu o solemnitate serioasă ca diminețile cu rouă. La sfîrșit, sala a început să cînte împreună cu brigada subliniind ritmul cîntecului de slavă închinat partidului cu aplauze. Era un cîntec în care se vorbea despre anul 1970. Și oamenii din sală aplaudau anul 1970. Aplaudau cu miinile cu care munciseră toată ziua, cu miinile clocoțitoare, cu gîndurile îndrăznețe, cu un ceas mai devreme, hotărîrile Congresului, Republica Socialistă România, viitorul.

Atunci mi-a venit în minte, iubii cititori, să vă poftesc într-o călătorie minunată în anotimpul pe care ne-am obișnuit să-l numim „anul 70”. Nu, nu este o călătorie de basm, ci o călătorie în realitățile pe care le statornicește acum, în zilele acestea, cu adeviziunea unanimă a poporului nostru, marele Congres al creației și al demnității noastre comuniste. Amintiți-vă, am mai făcut asemenea călătorii. Am pornit tot așa, de la niște visuri îndrăznețe și am ajuns la Ce-

soarele și minereurile în oțel. Vi-i amintiți? Fac parte din cei 550 000 de muncitori calificați, tehnicieni și ingineri pe care învățămîntul i-a dat economiei naționale între anii 1966-1970, repartizîndu-i în siderurgie, în petrol și chimie, în silvicultură, în agricultură, pretutîndeni. Sînt oameni ale căror visuri s-au împlinit de două ori: pentru patria socialistă, pentru ei înșiși.

Spre Porțile de Fier putem călători cu trenul electric pe linia Craiova-

au și pornit pe întinsuri. Au pătruns și pe cele 600 de mii de hectare irigate, așa cum pătrund sau au pătruns și nenumăratele mașini agricole cu caracteristici și performanțe ridicate fabricate în acești ani. În urma lor vor da iureș tractoarele, cele 115 mii de tractoare fizice, să răstoarne brazdele pentru recolta anului 1971.

Iată, mașinile urcă și pe povirnișurile de deal și de munte. Urcă să dea o mîna de ajutor și crescătorilor de vite. Netezesc și ingrașă pășuni și finețe. Dau ierbilor și finului sevă și creștere. Peste 1 milion de tone îngrășăminte chimice au fost dăruite anul acesta ogoarelor țării. 26 mii de specialiști cu pregătire superioară, 63 mii de specialiști cu pregătire medie și aproape 140 mii de mecanizatori au pornit din primăvară spre cîmpiile țării să descuțeze noi izvoare de rod. S-au înmulțit vile și livezile, grădinițele și iazurile; s-au înmulțit plantele de cul-

liste citind, în 1965, în proiectul de Directive ale Congresului al IV-lea al partidului, o cifră: „peste 35 miliarde lei”. Cifra investițiilor din fondul statului. Și acum iată rodul acestei cifre și, bineînțeles, al muncii noastre și al saltului general al economiei noastre. Producția globală agricolă a crescut depășind și ea prevederile. Pămîntul a devenit și mai mînos pentru că alături de tractoare, alături de mașini, alături de îngrășăminte chimice, alături de generoasele investiții ale statului am investit în îmbogățirea lui și dragostea noastră de muncă și dorința noastră nestăvilă de a ne preface patria într-o grădină înflorită a lumii.

Pe șesurile fără margini a început secerișul. Departe, înconjurată de păduri de pomi fructiferi, de flori multicolore și limpezimi albastre, satele românești strălucesc în soare frumoasă și mai gospodărite ca orînd, așa cum a fost prevăzut atunci, în 1965.

CURCUBEIE ALE RECUNOȘTINȚEI

Poate că ar trebui să ne continuăm călătoria în inimile și în conștiințele noastre. Ar fi o călătorie pe sub curcubeie, nenumărate curcubeie ale bucuriei. Da, peste inimile și conștiințele noastre, anii au arcut curcubeie ale tinereții. Am întinerit cu fiecare drum pe care l-am deschis în istorie, cu fiecare turlă de beton pe care am înălțat-o mai sus, cu fiecare perlă de lumină pe care am aprins-o, cu fiecare promoție care a intrat în viață, cu fiecare sondă pe care am făcut-o să erupă, cu fiecare sentiment nou pe care l-am trăit. Am întinerit cu fiecare școală nou construită, cu fiecare cîntec nou rostit sărbătorește, cu fiecare gînd de omenie și de pace, gîndit cu fiecare victorie cucerită. Am întinerit și întinerim mereu.

Sînt curcubeie care izvorăsc din noi și se arcuiesc înspre țărnițele comunismului. Curcubeie ale dragostei și încrederii în viitor, ale maturității noastre de conștiință socialistă, ale mîndriei noastre de cetățeni ai patriei socialiste, desăvirșită pe măsura visurilor noastre și a maturității noastre. Sînt curcubeie ale recunoștinței noastre, izvorînd din conștiința noastră din prima zi a libertății poporului nostru. Le închinăm înțeleptului și viteazului nostru conducător. I le închinăm lui și pe cele de pînă acum și pe cele viitoare într-un singur mînunchi, acum, în pragul marelui Congres, așa cum i le vom închina întotdeauna. Sînt curcubeie ale bucuriei unanime și ale certitudinii, pe care le-am văzut izvorînd și din sala căminului cultural de lingă Alexandria, în seara aceea cînd, aplaudînd, oamenii călătoreau de fapt cu imaginația în anotimpul anului 1970, în istoria de aur a României socialiste.

DRAGOȘ VICOL

Creșterea producției agricole

tatea de argint de la Bicaz, la flăcările înalte ale noii Hunedoare și ale Reșiței, la tinerețea fără bătrînețe a Bucureștiului, la noua cetate a Sucevei, la înflorirea Maramureșului, la grădinile de aur ale Dobrogei, la arcurile de țite și electroputere ale Olteniei, la „cail-putere” ai Brașovului zburdînd pe meridianele lumii, la griele mănoase ale Bărăganului, la poemele lui Arghezi, la pădurile de meri ale Argeșului. Am pornit de atîtea ori la drum cu visurile și cu uneltele de împlinire a visurilor și după fiecare drum uneltele străluceau în miinile noastre și alături de ele străluceau împlinirile și mai mult decît împlinirile. Străluceau și strălucesc mereu. Strălucesc și frunțile noastre vorbind în văzduhul plin de soare al vastului nostru șantier de creație. Se ridică trandafiri de beton și cleștar și se leagănă holde mănoase fără hotar, crescînd din pămînt mănos și din căldura inimilor și miinilor noastre. Răsună cîntece ale zidurilor și semințelor aruncate pe brazde și cîntece ale roadelor rotunjite dintr-o rațiune care statornicește altfel arta nașterii oțelului, lucrării pămîntului și rosturile vieții de toate zilele. E alta patria și noi sîntem alții.

Iată, deci, de unde ne începem călătoria spre anotimpul „anului 70”.

TURLE ȘI LUMINI

Pe drumul fără pulbere al Dunării se oglindesc turlele industriale ale Turnului Măgurele și, mai la vale, noaptea și valurile sînt îmbujorate de dogoarea celei mai mari oțelării românești. La Galați, bătrînul Danubiu își adună navele în port să încarce fluviul zilnic de oțel. Și oțelul strălucește ca soarele, pentru că noi i-am hotărît încă în 1965 înalta lui calificare. I-am prevăzut încă de atunci structura și puterea. Să stăm să-i privim puțin pe oțelari, pe acești tineri vrăjitori care stăpînesc tainele și modernele agregate cu care prefac

Caransebeș-Cilnic, așa cum putem călători cu noile vase de transport rapide și elegante. Desigur, sînt multe de văzut acuma, în 1970, la Porțile de Fier. Iată pieptul uriaș al barajului, ecluzele, freamătul imens al șantierului, măiestria creatoare a două popoare frățești în captarea marilor forțe energetice ale Dunării. Dar cite nu sînt de văzut la Craiova unde vibrează marea termocentrală, sau pe Argeș unde hidrocentrala Gheorghe Gheorghiu-Dej luminează cerul României încă din 1966, și la Slatina, reședința aluminei, sau la Oradea, Iași, la Bacău și pînă și în adîncul munților unde geologii au descoperit uriașe zăcăminte de cupru, de bauxită, minereuri polimetalice. Turle și lumini. Turle ce sondează înaltul și adîncul. Lumini ce dezvăluie frumusețea nouă a orașelor sau siluetele sondelor proaspăt instalate.

„Valoarea producției globale pe ansamblul industriei va fi în anul 1970 cu circa 65 la sută mai mare decît în 1965, corespunzînd unui ritm mediu anual de creștere de 10,5 la sută în prețurile reasezate ale anului 1963” — arată proiectul de Directive ale Congresului al IV-lea al partidului.

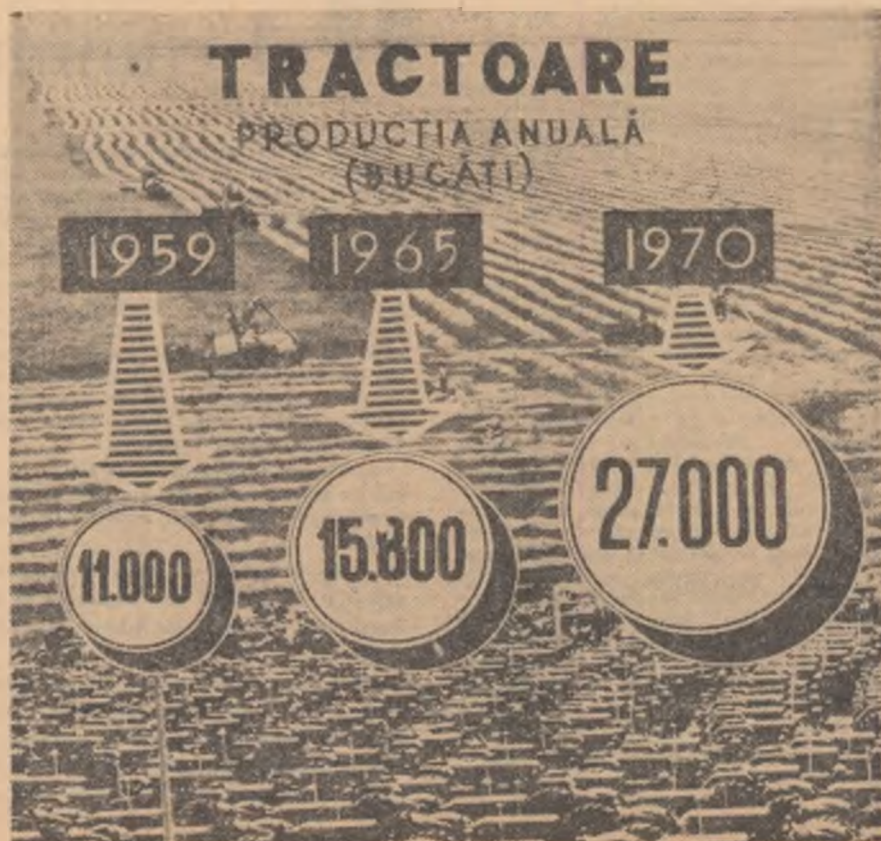
Precum vedeți, prevederea s-a împlinit, dar înainte de termen, firește! Așa obișnuim noi, așa ne-a obișnuit partidul, generosul și înțeleptul nostru conducător, să asaltăm fără preget viitorul. Și dacă am depășit prevederea de acum cinci ani, am făcut-o ca să fim cu un pas mai aproape de comunism, mai aproape de noile visuri ce ne înaripează.

CÎMPURI DE AUR

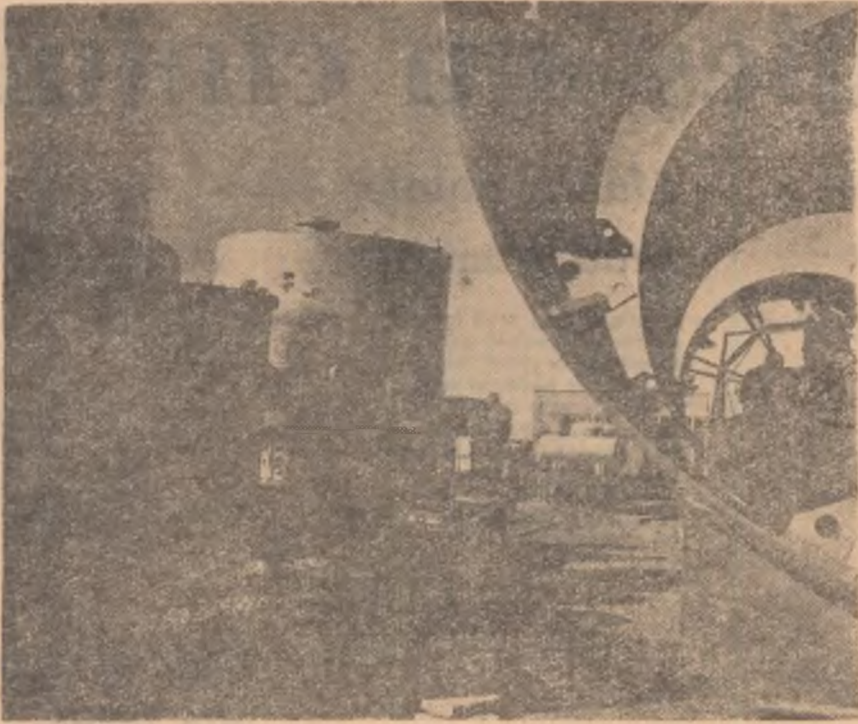
Șesurile respiră egal sub ploaia înaltă și necuprinsă a luminii. Spițele se apleacă, grele, galbene ca aurul. Discurile de floarea-soarelui se rotesc încet, abia văzute, spre răsărit. E dis-de-diminețată și e vară, și e ultimul seceriș al cîncinului. Cele 47 de mii de combine pentru cereale

tură și a înaintat uimitor priceperea noastră agrozootehnică. La toamnă vom număra în cooperativele noastre agricole de producție și în gospodăriile de stat în jurul a 5 milioane de bovine, circa 13 milioane de oi, peste 6,5 milioane de porci. Ceea ce înseamnă peste 28 milioane hectolitri de lapte, peste 28 mii tone de lînă fină și semifină, 1150 mii tone de carne în greutate vie etc.

Am prevăzut bogăția aceasta imensă a agriculturii noastre socia-

Lucrări de finisare la utilaje chimice destinate exportului.

„MIRACOLUL“ ROMÂNESC

De o bună bucată de vreme se vorbește mereu despre un „miracol românesc“. Expresia nu ne aparține. Am auzit-o de la oaspeții străini care ne-au vizitat și care au dus-o departe, la mii și mii de kilometri depărtare. O dată lansată, ea circulă fără vize peste granițe, ducând cu sine prestigiul noii României.

Succesele strălucite ale poporului nostru, condus de partid, stîrnesc interes. Cel care au mai vizitat România, nu cu mulți ani în urmă, declară că nu o mai recunosc. Tot ce am înfăptuit depășește posibilitățile de închipuire ale celor obișnuiți să vadă România ca pe o țară înapoiată, la porțile Orientului. De aceea se vorbește despre miracol, despre minuni. Dar acest miracol nu s-a petrecut ca-n basme, bătînd din palme, făcînd semne vrăjito-rești. Minunile noastre sînt născute din truda poporului, se datoresc cirmuitorului înțelept, partidul.

De aici, de pe pămîntul nostru, acest prestigiu în continuă creștere nu ne apare la dimen-

siunile lui, oricît de multe și de pline de greutate ar fi declarațiile ce le auzim de la oaspeții. Mai bine ne dăm seama de valoarea lui acolo unde circulă, acolo unde sosesc vești, unde prezența României socialiste se face simțită.

Departate de țară, am savurat cu nesaț adeseori aroma acestei recunoașteri internaționale. Martor în asemenea ocazii, cu greu îți poți stăpîni emoția. Ca să ajung în India, bunăoară, am străbătut o cale lungă. Dincolo de Oceanul Indian, nu România, ci Europa, continentul nostru, îți apare ca un pămînt îndepărtat. Și totuși la mii de kilometri distanță am văzut cu emoție filiiind tricolorul românesc pe străzile vechiului și noului Delhi. Indienii simpli, oameni din popor, cunoșteau România, aflaseră multe despre ea. Meșterii petroliști români se impuseră prin priceperea cu care au lucrat pentru descoperirea și exploatarea zăcămintelor de petrol. Tinerii indieni care au studiat la noi se întorseseră cu imaginea prosperă a noii României. Între cele două

popoare, pe deasupra altor pămînturi și ape, se stabilise o punte de legătură.

La New-Delhi, într-o seară asistam la inaugurarea unei expoziții de artă populară românească. Cuvîntul de deschidere l-a rostit actualul președinte al Indiei, d. Radakrishnan, pe atunci vicepreședinte al republicii. Aprecierile lui erau elogioase ca de altfel și a specialiștilor. În jurul unor vase smălțuite am discutat cîteva ceasuri, găsind că în tehnica și ornamentarea lor existau elemente asemănătoare cu cele din arta noastră. Și în adevăr, așa era.

Pe pămîntul ars de soarele egiptean am întîlnit semne ale prezenței românești acolo, pe malurile Nilului. Trecînd Mediterana, tractorul de la Brașov ara de zor țarinile egiptene, silindu-se să muncească așa cum a fost învățat de cel care l-au fabricat. Din mers, l-am întrebat pe unul din tractoriști dacă e mulțumit de mașina ce-o conduce. Un semn cu mina care însemna „perfect“ mi-a dat satisfacția că o țară poate fi reco-

mandată chiar și de un tractor. Fabrica de antibiotice din Iași lăsase și ea bună impresie cu produsele sale. Ba, Țandărică, răsfățatul personaj păpușăresc bucureștean, își făcuse numeroși prieteni la Gairo și Alexandria. La punerea bazelor teatrului de marionete din R.A.U. și-a dat și el sprijinul.

Am ajuns de cîteva ori în urma unor formații artistice românești care au dat spectacole în unele capitale — la Atena, la Viena — și pot spune că impresiile lăsate erau excelente.

În anii puterii populare România s-a afirmat pe cele mai diferite țărîmuri. Aici, în jurul arcului carpațin, se petrece un miracol. Un popor harnic, strîns unit în jurul partidului și guvernului, atrage atenția omenirii prin ritmul impetuos al dezvoltării sale. Economia țării trece drept una din cele mai dinamice din lume. Ritmul construcțiilor crește, de asemenea, ca și al multor altor activități. Întreaga noastră viață, înfînerată, constituie obiectul unor aprecieri, oglîndind eforturile noastre incununate de succes.

Dacă ar fi să adunăm tot ce s-a scris sau s-a spus despre România socialistă, am tipări o lucrare cu multe volume.

Din noianul de declarații făcute, vom alege cîteva cu care să încheiem aceste rînduri.

Valery Giscard d'Estaing, mi-

nistrul finanțelor și afacerilor economice a Franței a declarat: „Văzînd metodele de industrializare a României am avut sentimentul că acestea constituie neîndoișor în fapt un exemplu de felul în care o țară își poate orienta dezvoltarea ei economică“

Prof. dr. Erik Rudberg, secretar permanent al Academiei regale de științe din Suedia: „Am fost profund impresionat de nivelul științei și tehnicii românești. M-au cucerit vitalitatea și munca de creație, în ritmul de construcții“.

Membrii delegației guvernamentale din Venezuela: „Am constatat că România merge pe adevăratul drum al industrializării, dezvoltîndu-și multilateral economia pe baza resurselor minerale și hidraulice pe care le posedă“.

S-ar mai putea da încă multe exemple privind largă participare a României în diferite organisme politice internaționale, în domeniul culturii și artei.

Dar am exemplifica prea mult un fapt ce iese în evidență cu fiecare zi, din ce în ce mai mult.

Aici, la Dunăre și la Carpați, un popor liber, stăpîn pe soarta sa, își clădește un viitor tot mai fericit, în stîmă și aprecierile cele mai bune ale unei lumi întregi.

CONST. SÎRBU

Pentru pacea omenirii

La Helsinki s-au desfășurat timp de 6 zile (10—15 iulie) lucrările Congresului pentru pace, independență națională și dezarmare, care a întrunit aproape 1 300 participanți — delegați, observatori și invitați — din 92 de țări.

Congresul a fost o reuniune de lucru care a avut pe ordinea sa de zi probleme importante cum ar fi: eliberarea popoarelor de sub opresiunea colonială, dreptul națiunilor la autodeterminare, eliminarea mijloacelor de distrugere nucleară, crearea de zone denuclearizate etc.

După ce au ascultat, în ședințele plenare, rapoartele asupra problemelor celor mai actuale, delegații au trecut la dezbaterile lor amănunțite în comisii.

Delegații români au avut o participare susținută, activă, în toate comisiile. Astfel, conducătorul delegației române, Athanase Joja, luînd cuvîntul în cadrul lucrărilor comisiei a patra, a subliniat necesitatea lichidării războaielor mondiale și a creării unui sistem de securitate colectivă, în Europa.

Documentul adoptat la Congres va înarma mișcarea partizanilor păcii — cea mai vastă mișcare a contemporaneității — cu perspectiva acțiunilor viitoare, cu noi mijloace în lupta pentru pace, independență națională, dezarmare.

E. M.

SUCCESE...

În perioada 2 iulie-8 august, la Leipzig funcționează o expoziție internațională de artă a cărții, din producția editorială 1960—1965, completată cu concursul ilustratorilor și a tipografilor.

Un juriu format din personalități culturale eminente a apreciat realizările obținute în acești ani de editori și de toți acei care concură la apariția cărților, din cele 40 de țări participante. Peste 300 de specialiști din 38 de țări, oameni de mare prestigiu artistic cum ar fi Frans Masereel, J. J. Cartasso, Pablo Picasso, F. Topolski, P. H. Gallo și încă mulți alții și-au dat întîlnire la Leipzig, spre a discuta „la obiect“ despre ceea ce s-a făcut bun în domeniul graficii cărții și probabil ceea ce trebuie să se facă pentru ca această artă să corespundă gustului contemporan.

Țara noastră s-a pregătit pentru această participare în mod deosebit. Un comitet național a selectat cele mai reprezentative lucrări și a desfășurat întreaga muncă preparativă. Strădania depusă a fost răsplătită prin numeroase premii obținute. Iată cîteva din ele:

EXPOZIȚIA PE TEME NAȚIONALE: Val Munteanu — Medalia de aur pentru ilustrațiile la lucrarea „Vîrfurile cu dor“ de Al. Andrișoiu.

EXPOZIȚIA DE ILUSTRĂȚII LA CĂRȚI DE COPII: Roni Noel — Medalia de argint pentru ilustrații la Creangă „Povestiri“; Aurel Stoicescu — Medalia de bronz pentru ilustrații la Coșbuc „Poezii“.

EXPOZIȚIA CARTEA DE ARTĂ: „Ciucurencu“ — album Editura Meridiane — Medalia de argint.

EXPOZIȚIA CĂRȚILOR TEHNICO-ȘTIINȚIFICE: „Lexiconul tehnic român“ Editura

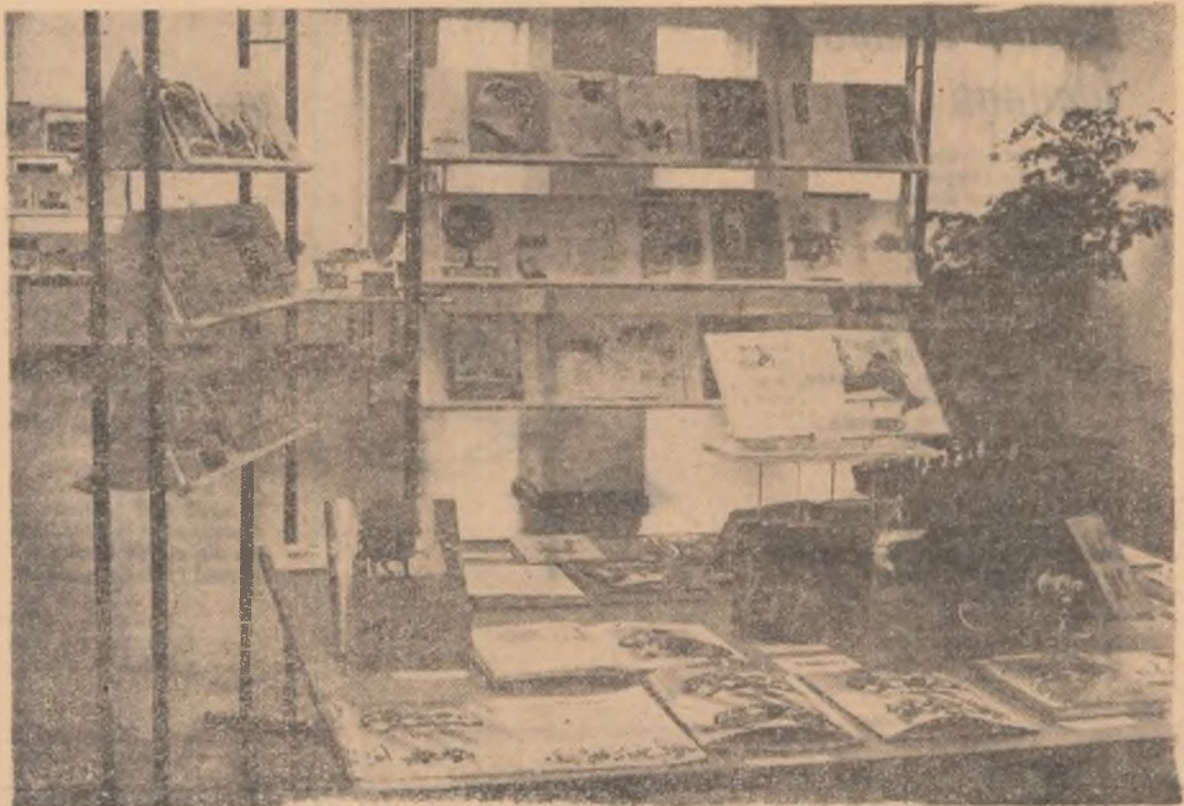
Tehnică — Medalia de bronz (15 vol.), „Anatomia artistică“ Editura Meridiane, — Medalia de bronz (3 vol.).

EXPOZIȚIA GENERALĂ: Eminescu „Poezii“, Editura pentru literatură — Medalia de argint; „Vîrfurile cu dor“ Al. Andrișoiu, Editura Tineretului — Medalia de argint; „Povestiri

din Canterbury“ Chausser, Editura pentru literatură universală — Medalia de bronz.

Distincțiile acordate pînă acum expozitelor românești contribuie la ridicarea prestigiului producției noastre editoriale.

H. LEREA

Stand al R. P. Române, la Expoziția colectivă de la Leipzig

De unde cules-am cîntul...

E grădina ce-nflorește

Floricele de mușcate
Stelele-au răsărit toate
Și privesc în jos mirate
Peste plaiul țării mele
Și se-ntreba între ele :
— Ce-i cu pădurea de schele
Crescută semeț în sus
Înspre răsărit și-apus ?
Un luceafăr le-a răspuns :
— Stelelor, surorilor,
Înălțimea schelelor
E grădina ce-nflorește,
E țara ce construiește
Turn cu turn și zid cu zid
Îndrumată de Partid.

Cules de GEORGE OSTA-
FI, de la Gheorghe N. Se-
hlean, comuna Frasin, ra-
ionul Gura Humorului.

Foaie verde mărgărit

Foaie verde mărgărit
Drag mi-e satul înflorit,
Foaie verde, floare-albastră,
Frumoasă e viața noastră.
Și iar verde de cicoare
Mîndrul soare cînd răsare,
În umblarea lui fierbinte,
Se uită tot înainte,
Către vremurile noi,
Nu se uită înapoi.

Cules de NATALIA BAN-
CU de la Radu Chira, comu-
na Luciu, raionul Buzău.

Urmînd drumu-ți luminos

Ciocirle, ciocirle,
Păsărică din cîmpie,
Cu penecă ca un tezaur
Și cu cîntecul de aur !
Zbori peste orașe, sate,
Peste holdele bogate,
Peste plaiuri, munți și văi
Și vezi multe azi, la noi !
Vezi fabrici și noi uzine,
Cîmpii cu tractoare pline.
Vezi construcții noi sub soare,
Și mindre hidrocentrale.
Vezi sonde, mindre, furnale
Combinat, laminare,
Că-i pe soarta lui stăpin,
Harnicul popor român,
Haide soră ciocirle,
Să cîntăm cu bucurie,
Drumul nostru spre progres
Ș-al partidului Congres,
Ce ne-aduce fericirea,
Bucuria și iubirea,
Belșugul ne uple casa,
Și de piine, plină-i masa.

Scump partid să ne trăiești,
Că bun gospodar ne ești !
Tot poporu-i azi voios,
Urmînd drumu-ți luminos.

Cules de ION RADU FE-
TEȘTEANU din Fetești, re-
giunea București.

Tîrnavă, pe apa ta

Frunzuliță de secară
Tîrnăvioară surioară
Apa ta nu mai suspină
Curge veselă și lină !
Fără griji, fără nevoi
Că trăim azi vremuri noi.
Frunzuliță sălcioară
Azi e dragă primăvară
Cu străie nouă gătită
Și cu flori împodobită.
Tîrnavă, pe apa ta
Du acum cîntarea mea.
Peste plaiuri, peste sate
Peste munți și peste ape
Du-o către patru vînturi
Cu noian întreg de gînduri,
Gînduri bune, cu priință
Dragoste, recunoștință
Partidului, că ne-a dat
Trai frumos și-mbelșugat !
Du-i cîntare de slăvire
Și de caldă mulțumire
C-a făcut țara iubită
O grădină înflorită.

Cules de I. BRAGHEȘ, Si-
ghișoara, regiunea Brașov.

Înflorită în lumină

Drag mi-e raza soarelui
Și vorba partidului
Că din vorbă face faptă
Faptă mîndră și-nțeleaptă.
Dragi mi-s soarele și luna
Și viața ce-o am acum
Că azi viața-i sărbătoare
În uzine și pe-ogoare
Țara e ca o grădină
Înflorită în lumină.

Cules de MUHUȚA NI-
CHIFOR, de la Pătrașcu Ste-
la, Caransebeș.

Munte, munte, brad frumos

Munte, munte, brad frumos
Apleacă-ți crengile-n jos,
Să mă urc în virful tău,
Să-l văd pe bădița-al meu,
Cum muncește la turbină,
Să ne-aducă-n sat lumină,
Să-l gătim ca pe-o grădină.
Foaie verde lin pelin
Avem bucurii din plin
Și trăiesc o viață bună
Cu bădița împreună !

Cules de GRAȚIAN JU-
CAN, de la Valentina Tiron,
comuna Frumosu, raionul
Cîmpulung.

Bade-al meu drag din uzină

Bade-al meu drag din uzină
Inima de dor mi-e plină
Mi-e plină de dorul tău
Și te-aștept, badeo, mereu,
Te aștept să vii acasă
Să mă faci badeo, mireasă.
Ai plecat să faci tractoare
Și eu muncesc pe ogoare.
Secerînd colea pe luncă
Mă întrec la zile-muncă
Toată lumea să mă vadă
Că-s fruntașe în brigadă.
Eu cu badea mă mindresc
Lingă el vreau să muncesc
Să trăim o viață bună
Eu cu badea împreună
Pentru viața mea și-a lui,
Mulțumim Partidului.

Cules de CONSTANTIN
CATRINA, de la Valeria
Burlea, comuna Mihai Vitea-
zu, raionul Sighișoara.

M-a-ntrebat aseară vîntul

M-a-ntrebat aseară vîntul
De unde cules-am cîntul,
Că vrea și el să-l învețe
Umblînd vara prin sînețe.
— Vîntule, și-oi spune-amu
Să-mi știi cîntecul și tu.
Eu l-am luat din deal, din văi,
Din belșugul strîns în căi,
Din saivanul cu mioare,
Din ogorul cu tractoare,
Din livada dată-n floare
Și din rodul din hambare.

Cules de BANU RĂDU-
LESCU, de la Domnica Bota-
Macovel, comuna Geoagiu,
raionul Trîbeș.

Mîndră-i viața tuturora

Foale verde viorea
Păsărică păsărea
Mi te du în zbor departe
Și du-n lume mîndră carte.
Carte scrisă-n colțurile
Nu de dor și nici de jele
Doar cu gîndurile mele
Care spun că-n sat la noi
Cîntă păsări în zăvoi,
La cămin se-nvîrte hora
Mîndră-i viața tuturora.
Fluera dapănă briul
De se-ngîină cu pîriul.
Foaie verde de sulfînă
Țara mea-i mîndră grădină
Cu bujori și viorele
Și mindruțe frumușele.
Munți cu virfuri frînte-n soare
Pe poteci miei și mioare.
Argeșul toarce lumină
Slatina crește-n uzină
Govora este mindria
Ș-altă țară-i România
De cînd pe al nos' meleag
Conduce partidul drag.

Cules de TODECI VAR-
TOLOMEU din comuna
Vaideeni, raionul Horezu,
regiunea Argeș.

Cîntă-ți, Dunăre, doina

Leagănă-ți, codru, frunza
Cîntă-ți, Dunăre, doina,
Doina ta și doina mea
Curată ca lacrima.
Doina noastră-a tuturor
Doina-ntregului popor.
Că nu-i doina tînguioasă
Alla-i nouă și voloasă,
Scrisă de flăcăii care
Pun apelor stavilare,
Și sapă fără hodină
Munții-nalți la rădăcină,
Ca din ele să devină
Numai cîntec și lumină.

Cules de NICOLAE RO-
GOBETE din comuna Gruia,
raionul Tr. Severin.

Pagină realizată de :
IOAN MEIȚOIU